

Strijd tegen uitbuiting en onderdrukking is ook strijden voor respect!

"De mars van respect"

Respect voor de schoonmakers, respect voor het werk dat ze doen, respect voor hun inzet, respect voor hen die het minderwaardigste werk doen voor het laagste loon ... De schoonmakers hebben gelijk om respect te vragen: er wordt ook op hen neergekeken, ze worden behandeld als het 'uitschot' van de maatschappij en hun werk wordt op geen enkele manier gewaardeerd. Maar nu stelt zich de vraag:

- zijn zij het enige deel van de arbeidersklasse, wier werk niet gewaardeerd wordt, en is het niet zo dat het langzamerhand de algemene tendens is binnen het kapitalisme om alle arbeiders als een citroen uit te knijpen en ze, als er geen productief leven meer in zit, als oud vuil aan de kant te smijten?

- dat het ritme, de vorm en de plaats van de acties voornamelijk wordt overgelaten aan de vakbond, is dat echt de beste manier om respect af te dwingen? De vakbond heeft immers nooit uitgeblonken in de verdediging van de belangen van de arbeiders, daarentegen wel een behoorlijke reputatie opgebouwd om ieder vorm van de arbeidersstrijd in een impasse te leiden.

De 'eis' om respect is een eis, die een werkelijk bestaande behoefte in de klasse tot uitdrukking brengt. Maar de manier waarop die onder de schoonmakers vorm gegeven wordt, beantwoordt niet echt aan de natuur van een arbeidersklasse, die strijd voor het behoud van haar waardigheid tegen de toenemende opdrijving van het werktempo, tegen de verlaging van hun lonen, en tegen de precariteit, waar een steeds groter deel van de klasse in ondergedompeld wordt. Waarom, zo stelt zich de vraag? Omdat de arbeidersklasse niet klasse is die om respect vraagt, maar één is die respect afdwingt: of ze werkt om, hoe dan ook, op een waardige manier haar bijdrage te leveren aan het maatschappelijke productieproces of ze neemt onverbiddelijk de strijd op omdat de werkomstandigheden te mensonwaardig zijn geworden.

Vormloze acties, die worden voorgesteld als strijd van de onderklasse

Hoe moeten we de 'acties' van de schoonmakers in januari en februari dan inschatten? Is dat een vorm van strijd, die werkelijk tot uitdrukking brengt hoe de klasse haar strijd voert en haar eigen identiteit in de strijd vorm geeft of zijn dit vormloze acties, die gekneet zijn op de manier die vakbonden en de rest van de burgerlijk fracties in Nederland dat graag zien?

Wat de arbeidersstrijd kenmerkt en wat haar strijd vooruitzicht geeft, is de massale, verenigde strijd, waarin ze haar solidariteit tot uitdrukking brengt. Haar strijd kenmerkt zich door gevechten, die overal tegelijkertijd plaatsvinden en waarbij politieke en economische vormen van strijd voortdurend door elkaar heenlopen en zich met elkaar vermengen. Ze kenmerkt zich tevens door de tendens om de strijd zelf in handen te nemen en, in algemene vergaderingen, zelf te beslissen over de richting van de strijd.

De regionale acties, die in de zomer van het afgelopen jaar, bij de bedrijfsploeten van de sociale werkvoorzieningen plaatsvonden, zijn daar verre van gebleven. Integendeel de linkse partijen hebben er goede sier mee kunnen maken door in de diverse gemeenteraden, waar deze sociale werkvoorzieningen onder vielen, luid en potsierlijk te protesteren en voorstellen te doen om de ergste gevolgen voor de betrokkenen af te zwakken

In het kader van de onderhandelingen over een nieuw akkoord tussen de vakbonden en de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG) protesteerden de gemeentebesturen in de week van 2 tot 10 november tegen voorgenomen bezuinigingen, ontslagen en verhoogde werkdruk in de publieke sector. Maar de acties werden door de vakbond plaatselijk afgezonderd en in allerlei verschillende vormen gegoten, zodat de protesterende werkers geen enkele kans kregen hun solidariteit met elkaar tot uitdrukking te brengen en hun strijd een meer algemeen karakter te geven.

De huidige acties onder de schoonmakers zijn, na de zoveelste "mars van respect", ook niet in staat om de werkelijke strijdwil van de klasse tot uitdrukking te brengen. Eveneens gaat het idee van het 'recht op respect' ervan uit dat er voor ons nog rechten bestaan. In het kapitalisme bestaat echter maar één recht: dat van de ondernemers om de arbeiders uit te buiten en over onze ruggen winst te genereren. De schoonmakersacties zijn grotendeels een manoeuvre van de bourgeoisie om, met de vakbond voorop, de aandacht af te leiden van situatie van de 'gewone' werkers, die zo langzamerhand allemaal geconfronteerd worden met dezelfde precare levensomstandigheden (1)

Acties, zoals hierboven geschetst, lijken heel radicaal, maar zijn het alleen maar in schijn. Daartegenover dragen ze zelfs het gevaar in zich de verdeling en machteloosheid in de klasse alleen maar te doen toenemen. En dat niet alleen omdat ze geen werkelijke klasse-macht tot uitdrukking brengen, maar ook omdat ze worden voorgesteld als een strijd van een specifieke onderklasse, en niet als een uitdrukking van de arbeidersklasse. Hiermee worden ze worden zorgvuldig gescheiden gehouden van strijd van de werkers in het onderwijs, de mensen van het openbaar vervoer, de werkers in de zorg, de arbeiders bij NedCar en Wegener, enzovoort

Dit geldt eveneens voor de komende actie-tiendaagse tegen bezuinigingen op de bijstand, de sociale werkvoorziening - waar 60.000 banen moeten verdwijnen - en de Wajong (de uitkering voor jonggehandicapten) die waarschijnlijk net zo weinig zoden aan de dijk zetten. Of de FNV de acties nu voert onder de leuze: 'Armoede werkt niet' of 'Laat kwetsbaar Nederland niet vallen'...

Beide bovengenoemde groepen laten de overdenking van de strijd nagenoeg geheel over aan de vakbond en worden zodoende meestal door de voorstellen van deze laatste ingepakt. Hun acties zijn dan ook niet in staat het systeem werkelijk in vraag te stellen en relatief gemakkelijk in een 'democratisch' vaarwater gevangen te houden. Daarbij sluiten, wat betreft de schoonmakers, alle linkse fracties van de bourgeoisie zich aan bij de campagne om er een graantje van mee te pikken.

- Voor de FNV (met zijn organisatie) is natuurlijk het belangrijkste dat ze haar geloofwaardigheid weer wat kan opkrikken onder een deel van de werkers, dat tot nog toe niet of nauwelijks 'georganiseerd' was en weer een aantal nieuwe leden kan inschrijven;

- Voor parlementair links (SP, GroenLinks) gelden er andere belangen, die overigens niet tegengesteld zijn aan die van de vakbond. Zij ondersteunt de manoeuvres van de vakbonden vooral op propagandistisch vlak door nog eens extra te ondersteunen dat de schoonmakers net zozeer respect verdienen

Er waren ook pogingen van minderheden van de klasse om de solidariteit met de schoonmakers in concrete activiteiten tot uitdrukking te brengen. Maar dat ging nog gepaard met de nodige illusies. Er werd niet goed begrepen dat, als de schoonmakers wordt voor-

(wordt vervolgd op pagina 3)

ECONOMIE

De schuldencrisis, waarom?

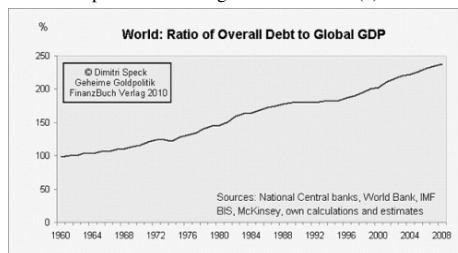
De wereldeconomie lijkt aan de rand van de afgrond te staan. De dreiging van een grote depressie, veel erger dan die van 1929, dringt steeds meer op, haast benauwend. Banken, ondernemingen, gemeentes, gewesten, en zelfs staten worden vandaag naar het faillissement, naar het bankroet gedreven. De media hebben het trouwens over niets anders dan wat ze 'de schuldencrisis' noemen.

Het kapitalisme botst op de muur van de schuld

De eerste grafiek hiernaast toont de evolutie van de wereldwijde schuld van 1960 tot vandaag aan toe. De schuld is er uitgedrukt in percentage van het wereld BBP (bruto binnenlands product). Volgens deze grafiek was de schuld in 1960 gelijk aan het BBP (100%). In 2008 was ze 2,5 keer zo groot (250%). Anders gezegd, vandaag zou het terugbetalen van de schulden, die sinds 1960 op wereldvlak aangegaan werden, het geheel van de rijkdom opslorpen die in anderhalf jaar door de wereldeconomie geproduceerd wordt!

Deze evolutie is spectaculair in de landen die 'ontwikkeld' genoemd worden, zoals de volgende grafiek op pagina 2 aantoont, die de overheidsschuld weergeeft van de Verenigde Staten. De laatste jaren is de opeenstapeling van overheidsschulden daar zo groot geworden dat de curve van hun evolutie, zoals te zien is in de grafiek, een verticale vorm aanneemt! Dat is wat de

economisten de 'muur van de schuld' noemen. En tegen die muur botst het kapitalisme vandaag met volle kracht. (1)

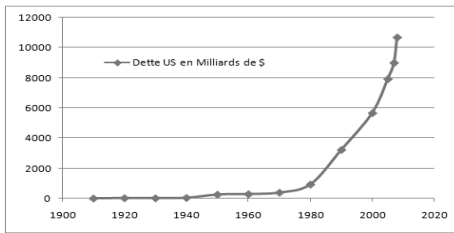
De schuld, gevolg van het verval van het kapitalisme

Het was niet moeilijk te voorspellen dat de wereldeconomie tenslotte tegen die muur zou opbotsen, dat sprak voor zich. Maar waarom hebben dan alle regeringen van de planeet, of ze nu links of rechts, uiterst-links of uiterst-rechts zijn, zogezegd 'liberal' of 'staatsgezind', steeds het krediet aangemoedigd, de tekorten laten oplopen, actief gehandeld ten gunste van een toename van de schulden van de staat, van de ondernemingen en

(wordt vervolgd op pagina 2)

In dit nummer

- *Debat internationalistisch anarchisme en linkskommunisme:*
Zonder pedanterie de bestaande meningsverschillen tegemoet treden 3
- *Van Iran tot Syrië*
De imperialistische manoeuvres gaan in een hogere versnelling 4
- *In Egypte en in de Maghreb*
Welk vooruitzicht voor de strijd? 5
- *Kernenergie, kapitalisme en kommunisme (II)*
Wat is het vooruitzicht? 8

de huishoudens, en dat ruim een halve eeuw lang? Het antwoord is eenvoudig: ze hadden geen keuze. Hadden ze niet zo gehandeld, dan zou de afschrikwekkende recessie, waar we nu aan beginnen, al in de jaren 1960 uitgebroken zijn. In feite leeft – of liever overleeft – het kapitalisme al decennia lang op krediet. Om de oorsprong van dit verschijnsel te begrijpen, moeten we, zoals Marx het noemde, ‘het grote geheim van de moderne maatschappij: de voortbrenging van meerwaarde’ begrijpen. Hier is dus een kleine omweg langs de theorie noodzakelijk.

Het kapitalisme is sinds zijn ontstaan belast met een soort van aangeboren ziekte: het produceert in overvloed een vergif dat niet zijn organisme niet de baas kan, de overproductie. Het vervaardigt meer waren dan zijn markt kan opslorpen. Waarom? Laten we een voorbeeld nemen om dat uit te leggen: een arbeider werkt aan een lopende band of achter een computer en krijgt aan het eind van de maand 800 euro uitbetaald. In feite produceert hij niet het equivalent van de 800 euro, dat hij ontvangt, maar een waarde van wel 1600 euro. Hij heeft waarde voortgebracht die hij niet betaald krijgt of anders gezegd, een meerwaarde. Wat doet de kapitalist met de 800 euro die hij van de arbeider gestolen heeft (op voorwaarde dat hij die waren verkocht krijgt)? Hij gebruikt een deel ervan voor zijn persoonlijke consumptie, laten we zeggen: 150 euro. De overblijvende 650 euro herinvesteert hij in het kapitaal van zijn bedrijf, meestal in de vorm van de aankoop van modernere machines, enzovoort. Maar waarom gaat de kapitalist zo te werk? Omdat hij economisch toe gedreven wordt. Het kapitalisme is een systeem van concurrentie, de producten moeten goedkoper verkocht worden dan die van de buurman, die dezelfde producten fabriceert. Bijgevolg moet de patroon niet alleen zijn productiekosten – lees: lonen – verlagen, maar bovendien een groeiend deel van de onbetaalde arbeid van de arbeiders opnemen, op de eerste plaats, investeren in meer modernere machines om de productiviteit op te voeren. Indien hij dit niet doet, kan hij niet moderniseren en zal zijn concurrent, vroeger of later, wel goedkoper kunnen verkopen en de markt kunnen inpalm. Het kapitalistisch systeem is behept met een tegenstrijdig fenomeen: door de arbeiders niet volledig te vergoeden voor wat ze effectief als arbeid geleverd hebben en door de bazen te noodzaken af te zien een groot deel van de winst, dat ze zo afgeperst hebben, zelf te verbruiken, produceert het systeem meer waarde dan het kan verhandelen. De arbeiders en kapitalisten kunnen samen nooit alle geproduceerde waren verbruiken. Het kapitalisme moet daarom het overschot aan waren buiten zijn eigen productiesfeer verkopen, op markten die nog niet veroverd werden door de kapitalistische productieverhoudingen, en die we de extra-kapitalistische markten noemen. Als het daar niet in slaagt, wordt het geconfronteerd met een overproductiecrisis.

Dit zijn in grote lijnen samengevat de conclusies waarde werken van Karl Marx in Het Kapitaal en van Rosa Luxemburg in De accumulatie van het kapitaal toe geleid hebben. Om het nog beknopter te zeggen, vatten we de theorie van de overproductie in enkele punten samen:

- Het kapitaal buit zijn arbeiders uit (of anders gezegd: hun lonen zijn minder belangrijk dan de werkelijke waarde die ze met hun arbeid scheppen).

- Het kapitaal kan zo zijn waren met winst verkopen, voor een prijs die behalve het loon van de arbeiders en de meerwaarde, ook de afbetaling van de productiemiddelen mogelijk maakt. Maar de vraag is: aan wie?

- Natuurlijk kopen de arbeiders die waren... voor zover hun loon daartoe strekken. Er blijft dus een goed deel over dat nog verkocht moet worden. De waarde daarvan is gelijk aan het gedeelte van het werk van de arbeiders dat zij niet betaald krijgen. Enkel dat gedeelte bezit de magische kracht winst op te brengen voor het kapitaal.

- De kapitalisten verbruiken zelf ook... en zijn er meestal niet te slecht aan toe. Maar ze kunnen op hun eentje niet alle waren kopen die dragsters zijn van de meerwaarde. Dat zou zinloos zijn. Het kapitaal kan, als het winst wil maken, niet de eigen waren van zichzelf kopen; het zou zijn alsof het geld haalt uit de

linkerkant om het vervolgens in de rechterzak te steken. Niemand wordt daar rijker van, zullen de armen je vertellen.

- Om te accumuleren, om zich te ontwikkelen, moet het kapitaal dus kopers vinden buiten sfeer van de arbeiders en de kapitalisten. Anders gezegd, het moet absoluut afzetmarkten vinden buiten zijn systeem, zo niet blijft het zitten met onverkoopbare waren die de markt verstikken: het zit dan met een ‘overproductiecrisis’!

Deze ‘innerlijke tegenstelling’ (die natuurlijke tendens tot overproductie en de verplichting onophoudelijk afzetmarkten buiten zichzelf te vinden) is een van de wortels van de ongelooftelijke dynamiek van dit systeem in de eerste periode van zijn bestaan. Vanaf zijn ontstaan, in de loop van de 16e eeuw, heeft het kapitalisme handel moeten drijven met de economische sferen die het omringden: de oude heersende klassen, de boeren en de handwerkslui in de gehele wereld. In de 18e en 19e eeuw hielden de voornaamste kapitalistische mogendheden een echte wedren om de wereld te veroveren; ze deelden de planeet geleidelijk aan op in koloniën en vormden echte wereldrijken. Van tijd tot tijd aasden ze op hetzelfde territorium. De minst machtige moest dan buigen en op zoek gaan naar een ander stuk van de planeet, waar hij de bevolking kon dwingen zijn waren te kopen. Zo werden de oudere economieën omgevormd en beetje bij beetje geïntegreerd in het kapitalisme. Niet alleen waren de economieën van de koloniën steeds minder in staat een afzetgebied te vormen voor de waren uit Europa en de Verenigde Staten, ze dragen op hun beurt zelf hun steentje bij tot de overproductie.

Deze dynamiek van het Kapitaal in de 18e en 19e eeuw, die afwisseling van overproductiecrises met lange periodes van voorspoed en uitbreiding, en ook die onverbidelijke opmars van het kapitalisme in de richting van zijn periode van neergang, werd meesterlijk beschreven door Marx en Engels:

“In de crisissen breekt een maatschappelijke epidemie uit, die in alle vroegere periodes iets onzinnigs zou hebben geleken - de epidemie van de overproductie. De maatschappij vindt zich plotseling teruggezet in een toestand van ogenblikkelijke barbaarsheid; een hongersnood, een algemene verdelgingsoorlog schijnen haar van alle levensmiddelen te hebben afgesneden: de industrie, de handel schijnen vernietigd, en waarom? Omdat zij te veel beschaving, te veel levensmiddelen, te veel industrie, te veel handel bezit.” (2)

- Omdat het kapitalisme in deze periode echter in volle groei was, kon het nieuwe territoria veroveren, en maakte elke crisis vervolgens plaats voor een nieuwe periode van voorspoed. “De behoefte aan een steeds uitgebreider afzet van haar producten jaagt de bourgeoisie over de hele aardbol. Overal moet zij zich innestelen, overal haar huis bouwen, overal verbintenissen aanknopen. (...) De goedkope prijzen van haar waren zijn de zware artillerie, waarmee zij alle Chinese muren tegen de grond schiet, waarmee zij de hardnekkigste vreemdelingenhaat van de barbaren tot overgave dwingt. Zij dwingt alle naties zich de productiewijze van de bourgeoisie eigen te maken, wanneer zij niet te gronde willen gaan; zij dwingt hen de zogenaamde beschaving bij zich in te voeren, d.w.z. bourgeois te worden. In één woord, zij scheidt zich een wereld naar haar eigen beeld.” (3)

- Maar reeds op dat moment zagen Marx en Engels in deze periodieke crises iets méér dan zomaar een eeuwige voortgaande cyclus, die telkens uitmondt in meer voorspoed. Ze zagen er de uitdrukking in van de diepe tegenstellingen, die het kapitalisme ondermijnen. Door “de verovering van nieuwe markten” bereidt de bourgeoisie “alziender en geweldiger crisissen voor (...) en vermindert zij de middelen om de crisissen te voorkomen.” (4) Of anders gezegd: “naarmate de hoeveelheid producten, dus de behoefte aan uitgestrekte afzetgebieden groeit, krimpt de wereldmarkt steeds meer in, blijven er steeds minder nieuwe markten ter uitbuiting over, omdat elke vorige crisis een tot nu toe nog niet veroverde of door de handel slechts oppervlakkig uitgebuite markt aan de wereldhandel heeft onderworpen en zo de afzetmarkten beperkt.” (5)

Maar onze planeet is slechts een kleine ronde bol

In het begin van de 20e eeuw waren alle territoria veroverd, de grote historische naties van het kapitalisme hadden de wereld onder elkaar verdeeld. Van toen af aan was de inzet niet langer om nieuwe gebieden te ontdekken, maar om de gebieden, die beheerst werden door concurrerende naties, af te pikken met behulp van de gewapende macht. Het ging niet meer om een wedren in Afrika, Azië of Amerika, maar om het voeren van een genadeloze oorlog om hun invloedssferen te verdedigen en om die van hun imperialistische concurrenten met

kanonnenvuur te bemachtigen. Het gaat hierbij werkelijk om het overleven van de kapitalistische naties. Het is dan ook geen toeval dat Duitsland, dat zeer weinig kolonies bezat en van de goede wil van het Britse Rijk afhankelijk was om op diens territoria te handel te drijven (een afhankelijkheid die onhoudbaar is voor een nationale bourgeoisie), in 1914 de Eerste Wereldoorlog ontketende. Duitsland toonde zich het meest agressief vanwege de noodzaak, die in de aanloop naar de Tweede Wereldoorlog expliciet door Hitler onder woorden werd gebracht: ‘exporteren of sterven’. Op dat moment werd het kapitalisme, na vier eeuwen expansie, een systeem in verval. De verschrikkingen van twee wereldoorlogen en de Grote Depressie van de jaren 1930 zijn er de dramatische en de onweerlegbare bewijzen van. Nochtans, nadat het in de jaren 1950 de laatste extra-kapitalistische markten, die nog overgebleven waren, uitgeput had, is het kapitalisme toch niet in een dodelijke overproductiecrisis ten onder gegaan. Na honderd jaar trage doodstrijd staat het systeem nog steeds overeind, wankelend, ziekelijk, maar overeind. Hoe slaagt het erin te overleven? Waarom is zijn organisme nog niet compleet verlamd door het vergif van de overproductie? Dat komt omdat het zijn toevlucht zocht tot de schulden. De wereldeconomie is erin geslaagd een daverende ineensorting te vermijden door steeds massaler zijn toevlucht te zoeken in schulden. Zo heeft het een kunstmatige markt gecreëerd. De laatste 40 jaar kunnen we samenvatten als een reeks van recessies afgewisseld met heroplevingen, die gefinancierd werden door krediet. En dan gaat het niet enkel om het ondersteunen van het ‘verbruik van de huishoudens’ door de staat. Nee, de staten hebben zichzelf even zwaar in de schulden gestoken om het concurrentievermogen van hun economie ten opzichte van andere naties kunstmatig in stand te houden (door rechtstreekse investeringen in infrastructuur te financieren, door geld aan de banken te lenen tegen de laagst mogelijke rentevoet, zodat zij op hun beurt aan de ondernemingen en de huishoudens zouden kunnen lenen...). De sluisen van het krediet stonden wijd open, het geld stroomde vrijuit, en langzaam maar zeker bevonden alle sectoren van de economie zich in de klasisieke toestand: ze zaten tot over de oren in de schulden. Vanaf dat moment moesten er elke dag meer leningen aangegaan worden om... de schulden van gisteren af te betalen. Die dynamiek moest onvermijdelijk vastlopen. Het wereldkapitalisme zit vandaag volop in de impasse, neus aan neus met de ‘muur van de schuld’.

De ‘schuldencrisis’ is voor het kapitalisme wat een overdosis morfine is voor een stervende

Om een beeld te gebruiken: schuld is voor het kapitalisme wat morfine is voor een terminale zieke. Door zijn toevlucht te zoeken tot deze medicijn, overwint de lijdende zijn crises een bepaalde tijd, hij kalmeert en rust. Maar geleidelijk aan neemt de afhankelijkheid van die dagelijkse dosis toe. De medicijn, die eerst een redding betekende, wordt op haar beurt een schadelijke factor... en vormt uiteindelijk de overblijfsel!

De wereldschuld is een symptoom van de historische neergang van het kapitalisme. De wereldeconomie overleeft, sinds de jaren 1960, onder de toediening van krediet, maar vandaag zitten de schulden overal in het organisme, ze verzadigen elk orgaan, tot in de kleinste cel van het systeem. Voor steeds meer banken, ondernemingen, gemeenten, staten is het en zal het onmogelijk worden om te betalen, om de wissels terug te betalen die hen verleend werden.

De zomer van 2007 heeft een nieuw hoofdstuk ingeluid in de geschiedenis van het verval van het kapitalisme, dat begon in 1914 met de Eerste Wereldoorlog. Het vermogen van de bourgeoisie om de ontwikkeling van de crisis te vertragen, middels een steeds massalere toevlucht tot krediet, neemt een eind. Voortaan zullen de schokken zich steeds sneller opvolgen zonder dat er kans is op een rustpauze of echte opleving. De bourgeoisie zal niet meer in staat zijn een werkelijke en duurzame oplossing te vinden voor deze crisis, niet omdat ze plots incompetent zou zijn geworden, maar omdat het een probleem is waarvoor geen oplossing bestaat. De crisis van het kapitalisme kan niet opgelost worden door het kapitalisme. Want, zoals we hebben proberen aantonen, is het kapitalisme het probleem zelf, het kapitalistisch systeem als geheel. En dat systeem is vandaag bankroet ■

Pawel / 26.11.2011

1. Het gaat om de totale schuld in de wereld, dat wil zeggen: de schuld van de huishoudens, van de bedrijven en van de staten van alle landen.
2. Het Kommunistisch Manifest.
3. Idem.
4. Idem.
5. Loonarbeid en kapitaal

DEBAT INTERNATIONALISTISCH ANARCHISME EN LINKSKOMMUNISME

Zonder pedanterie de bestaande meningsverschillen tegemoet treden

In het zomernummer van 2011 *Buiten de Orde (BdO)* is een artikel verschenen van de hand van Jan Bervoets, getiteld: "Over Bolsjewisme en anarchisme. Een individueel antwoord op een uitnodiging tot een collectieve uitnodiging van de IKS." In dit zomernummer reageert Jan Bervoets op de driedelige reeks, verschenen in de IKS-pers, onder meer in *Wereldrevolutie*: "Kommunistische linkerzijde en internationalistisch anarchisme".

Allereerst willen we onze excuses maken voor de wat late reactie onzerzijds op het artikel. Dat de reactie pas nu verschijnt, moet geenszins opgevat worden als een teken van onderschatting of misprijzen van de bijdrage in *BdO*. De verschijning van het artikel in *BdO* kan alleen maar onze waardering wegdragen. En we hopen dat de rest van deze reactie dit ook kan aantonen.

In het artikel van *BdO* verwijst de schrijver naar een aantal andere artikels, die de belangstelling van de anarchisten zou moeten opwekken: "Ook andere artikels lezen die in het blad voorkomen, waarin de arbeidersklasse langs allerlei wegen wordt opgeroepen te vechten tegen de staat en voor de massastaking. Karakteristieke titels zijn "De beweging tegen de CPE in 2006 is een voorbeeldige strijd voor de arbeidersklasse." "Algemene vergaderingen en zelfgekozen stakingscomités bieden uitzicht op uitbreiding." "Strijden achter de vakbonden is recht op de nederlaag afgaan".

"Wanneer men mij vraagt hoe een anarchist zou kunnen reageren op het voorstel van de IKS om een gesprek aan te gaan, dan zal ik mijn kameraden voorstellen in ieder geval bladen als *Wereldrevolutie* te lezen omdat men daarin tal van oproepen vindt aan de arbeidersklasse om zichzelf te organiseren tegen het kapitalisme, de staat en de vakbondsbureaucratie."

Wij kunnen de reactie van de schrijver van het artikel enkel begroeten, net zoals we in *Internationalisme* nr. 351 hebben gedaan in reactie op een artikel "Linkse communisten over het internationalistische anarchisme", dat verschenen was in *De Vrij Communist* nr. 8.(1) We beschouwen de reactie in *BdO* als een serieuze poging om te beantwoorden aan de oproep dat "de Linkskommunisten en de internationalistische anarchisten de plicht hebben om het debat aan te gaan en zelfs om samen te werken."

Een inspanning tot wederzijds respect op basis van een open debatcultuur

Zoals het artikel in *BdO* duidelijk aantoont, zijn er echter ook een aantal kwesties waar anarchisten en communisten elkaar moeilijk kunnen vinden. En die punten liggen niet alleen op het theoretische vlak, maar ook en met name op het vlak van de moeite die de communisten hebben (gehad) om toe te geven dat er door hen tragische fouten gemaakt zijn, en dat vele oprechte, revolutionaire klassebroeders, anarchistische kameraden daar het slachtoffer van geworden zijn. In die zin is het heel begrijpelijk dat de communisten nog een pedanterie wordt verweten door de anarchisten:

"Soms kijken we wat vreemd aan tegen de uitspraken zoals het is de plicht van het proletariaat en reageren wij op zijn zachts gezegd geërgerd op (...) de claim van de IKS alsof zij de enige wijsheid in pacht heeft ten aanzien van de verbanden tussen van het precariaat met de gehele arbeidersklasse." Voor de anarchisten waren de communisten (Trotsky b. v.) lange tijd onbereikbaar als het ging om een discussie aan te gaan over de wijze waarop er leiding is gegeven aan de Internationale en over de pijnlijke gebeurtenissen die ten tijde van de revolutie van October 1917 in Rusland hebben plaatsgevonden.

Dat we op het punt van het toegeven van de fouten, die door onze klassebroeders in het verleden zijn begaan, stappen vooruit aan het maken zijn, mag blijken uit de volgende passages uit de reeks: "Wij respecteren de diepgaande revolutionaire aard van de internationalistische anarchisten, wij weten dat wij zij aan zij zullen strijden als er bewegingen van massa strijd zich zullen voordoen. (...) "De houding van de meerderheid van de Bolsjewistische Partij in de jaren 1918-1924 (het verbod zonder onderscheid van iedere anarchistische publicatie, de botsing met het leger van Machhno, het bloedig neerslaan van de opstandige matrozen van Kronstadt...) heeft een kloof geslagen tussen de revolutionaire marxisten en de anarchisten. Maar vooral de

afslachting van duizenden anarchisten in naam van 'kommunisme', heeft tientallen jaren lang een waar trauma veroorzaakt." (*Wereldrevolutie* nr. 124)

De stappen vooruit mogen ook blijken uit de toegeving die gedaan wordt in de volgende passage: "De vervelendste fout die door dit artikel begaan wordt, betreft de opstand in Barcelona in mei 1937. We schreven inderdaad: "De anarchisten werden medeplichtigen van de repressie door het Volksfront en de regering van Catalonië". In werkelijkheid vormden de militanten van de CNT en de FAI daarentegen de grote meerderheid van de opstandige arbeiders van Barcelona en waren zij de voornaamste slachtoffers van de repressie, die georganiseerd werd door de stalinistische horden! Het was veel juist geweest de collaboratie van de leiding van de CNT aan de slachting aan te klagen dan die van 'de anarchisten'. (*Wereldrevolutie* nr. 122)

Betekent deze houding dat we onszelf dus nog steeds beschouwen "als een verlichte minderheid die anderen de waarheid, het goede geweten en bewustzijn moet influisteren?" (...) "Een dergelijke opvatting zou totaal in tegenspraak zijn met de eigenlijke traditie van het Linkskommunisme. En nog diepgaander toont zij die tegenspraak in de band die de kommunistische revolutionairen verbindt met hun klasse. (*Wereldrevolutie* nr. 124).

Nee, we beschouwen ons verre van een verlichte minderheid: "Reeds de Socratische Dialoog begreep dat de ontwikkeling van debat niet enkel een kwestie is van denken; het is een ethische kwestie. Vandaag dient het streven naar verheldering de zaak van het proletariaat, terwijl de sabotage van verheldering het schade toebrengt. In die zin zou de arbeidersklasse het motto kunnen aannemen van de Duitse verlichte Lessing, die zei dat er één zaak was die hij nog meer liefhad dan de waarheid, namelijk het op zoek gaan naar de waarheid" (De Debatcultuur: Een wapen in de klassenstrijd)

Dat de schrijver nog niet helemaal overtuigd is en dat het oude gevoel ten opzichte van de communisten nog doorwerkt in zijn bijdrage, blijkt wel uit zijn reactie op een artikel in *Wereldrevolutie*: "De solidariteit met het precariaat kan alleen door de solidariteit met en in de hele arbeidersklasse te versterken". Refererend aan het artikel krijgen de negatieve gevoelens van de schrijver ten opzichte van de linkskommunisten, ondanks alle pogingen op een positieve manier te antwoorden op onze oproep, toch weer even de overhand:

De kameraad van *BdO* stelt dat dit een titel zou "kunnen zijn van een artikel uit de anarchistische of anarcho-syndicalistische pers" (...) "ware het niet dat *Wereldrevolutie* deze leuze "solidariteit met het precariaat kan enkel door solidariteit met de hele arbeidersklasse te versterken" voor zichzelf claimt en met name de kameraden van *Doorbraak* en de *AAGU* verwijt, dat die zich exclusief zouden beperken tot het precariaat." Is dit ook weer een vorm van "pedanterie, die geen onderscheid weet te maken tussen het werkelijk zoeken naar kennis en het vervormen van kennis tot ideologie."?

We kunnen de kameraad misschien niet overtuigen met een citaat van Marx, maar we willen hem deze toch niet onthouden. In zijn Frans-Duitse Annalen beweerde hij namelijk het tegendeel: "Wij stellen ons niet voor aan de wereld als doctrinairen, gewapend met een nieuw beginsel: hier is de waarheid, op de knieën ervoor! Wij vertegenwoordigen voor de wereld nieuwe beginselen die wij halen uit de beginselen van de wereld zelf. Wij zeggen hem niet: "Stop met je strijd, het zijn kinderachtigheden; het is aan ons om de werkelijke raadgevingen voor de strijd te geven". "Al wat wij doen is aan de wereld laten zien waarom hij in werkelijkheid strijdt". (*Wereldrevolutie* nr. 124)

Onze oproep tot een discussie tussen de internationalistische anarchisten en de linkskommunisten in *Wereldrevolutie* is welgemeend. En we hopen in het bovengenoemde gedeelte een bijdrage te hebben geleverd om de internationalistische anarchisten, die zich oprecht en uit solidariteit inzetten voor de strijd van de klasse ervan te overtuigen dat, zonder de meningsverschillen, misverstanden en/of onbegrip te verdoezelen en een kunstmatig front te vormen, samenwerking in de strijd tegen het kapitalisme, de staat en de vijandige burgerlijke partijen op dit moment niet mag leiden onder het feit dat er nog belangrijke, ernstige meningsverschillen bestaan over bepaalde episodes in de geschiedenis ■

Dellix / 12.01.2012

vervolg van p. 1

RESPECT!

gehouden dat er een fundamenteel verschil is tussen hun strijd en die van de klasse als geheel, je de daaruit voortvloeiende verdeling niet oplost door ze als een soort van katalysator van de strijd te bombarderen.

Toch bestonden er tegelijkertijd ook geluiden, die er geen enkele misverstand over lieten bestaan dat: "We achter de eisen staan van de schoonmakers, dat we solidair zijn met hun strijd, en dat we bereid zijn om (nu en in de toekomst) zij aan zij te staan met wie opkomt voor onze rechten als mensen, als werknemers, rechten die juist nu in deze onnodige crisistijd extra onder druk komen te staan, voor schoonmakers, andere arbeiders en studenten wereldwijd.". (Kritische Studenten Utrecht)

De natuur van de arbeidersstrijd

Natuurlijk hebben zowel de schoonmakers, de jonggehandicapten, evenals de scholieren en de leraren, groot gelijk hebben om zich verzetten tegen de verslechtering van hun werk- en levensomstandigheden. Hetzelfde geldt voor acties die op stapel staan onder de werkers van het (aangepast) onderwijs, de gemeente-ambtenaren, enzovoort. Ze maken deel uit van dezelfde klasse en de gelijkwaardigheid van hun strijd kan de voorwaarden scheppen voor een nieuwe periode van gemeenschappelijk verzet. Maar dat zal niet gemakkelijk zijn, omdat de klasse nog in verwarring is over haar eigen identiteit en nog onvoldoende vertrouwen heeft in eigen kracht. En om die moeilijkheid te boven te komen, moet ze eerst een zekere vorm van angst zien te overwinnen en de strijd een massaal karakter geven.

De werkers van 'Viva Zorggroep' in de zomer van 2011 hebben daartoe een eerste aanzet gegeven. In hun strijd kwam het wezen van de arbeidersstrijd duidelijker tot uitdrukking, door hun pogingen, niet alleen om hun strijd zelfstandig te voeren, maar ook om solidariteit te zoeken bij andere delen van de klasse, ook al gebeurde dat hoofdzakelijk bij dezelfde categorie van thuiszorgmedewerkers.

De strijd van de klasse kwam, aan het einde van het afgelopen jaar, ook duidelijker tot uitdrukking bij de schoonmakers bij een tweetal Ministeries. Bij beide Ministeries wil de bourgeoisie 25% aan bezuinigen doorvoeren door hetzelfde werk met minder mensen te doen en de werkdruk tot op een onmenselijke manier op te voeren. Maar de schoonmakers hebben vijftig dagen lang geen millimeter toegegeven en met hun actie - die zelfs de nodige sympathie ondervond onder een deel van de ambtenaren - voorlopig toch een werkgarantie en een onafhankelijke werkdrukmeting afgedwongen.

Bij de zorginstelling Amsta zijn in de week van 25 januari 100 medewerkers naar de voorzitter van de Raad van Bestuur gestapt met de duidelijke boodschap: "Wij willen goede kwaliteit van zorg geven, dat betekent dat er meer personeel bij moet en dat de flexibele inzet minder moet". Zich realiserend dat ze na hun actie, flink onder druk zouden kunnen worden gezet, brengt hun actie toch de moed tot uitdrukking die er op dit moment in de klasse bestaat.

Op woensdag 1 februari heeft er een actievergadering plaatsgevonden van de studenten ter voorbereiding van de strijd tegen de komende afschaffing van de studiefinanciering in de masterfase. De vergadering heeft unaniem besloten om de strijd aan te gaan onder de leus: "Goed en toegankelijk onderwijs", zowel voor de universiteiten, als de hogescholen, de vmbo's, het aangepast onderwijs als het basisonderwijs. Net zoals de schoonmakers, de arbeiders in de havens, de scholieren, de transportarbeiders, de leraren, de mensen van het openbaar vervoer, waarmee ze zich verwant voelen en solidair zijn, eisen studenten ook een vooruitzicht op een fatsoenlijke opleiding.

Bovengenoemde voorbeelden laten zien dat er nog veel potentieel aan strijdwil bestaat in de klasse. In de komende periode bestaat er daarom een reëel perspectief tot versterking van de strijd. Daarbij is het essentieel dat de arbeiders zich niet blijven blindstaren op de bijzondere strijd van de speciale categorieën, zoals die van een zogeheten 'precariaat', maar haar zicht verbreedt, de solidariteit ontwikkelt door eisen formuleren waar een groter deel van de klasse zich in herkent. Alleen zo kan het potentieel van de situatie werkelijk tot uitdrukking gebracht worden in een strijd met vooruitzicht: een steeds massalere beweging met uitzicht op een alternatief voor het kapitalisme ■

Dellix / 15.12.2012

1) Een werkgroep van ambtenaren heeft laten doorschemeren dat er, bovenop de geplande 18 miljard, nog eens 15 miljard bezuinigd moet gaan worden in de publieke sector. Daarnaast kondigen de bedrijven in de privé-sector in Nederland (Philips, KLM en TataSteel, de bouwsector) de ene reorganisatie na de andere aan. Dit maakt duidelijk dat werkelijk de hele arbeidersklasse, geen enkele categorie meer uitgezonderd, wordt aangevallen middels ontslagen en een meer dan gemiddelde verlaging van hun inkomens.

De imperialistische manoeuvres gaan in een hogere versnelling

Het hiernavolgende artikel, is geschreven door een sympathisant van onze organisatie, net voor de recente aanval op de Britse ambassade in Iran.

Op 29 november zijn studenten het gebouw van de ambassade binnengevallen en hebben schade veroorzaakt aan het kantoor en aan het wagenpark. Dominick Chilcott, de Britse ambassadeur, heeft in een interview, de Iraanse regering ervan beschuldigd achter deze 'spontane' aanvallen te zitten. Als vergelding heeft het Verenigd Koninkrijk de Iraanse ambassadeur het land uitgestuurd. Deze gebeurtenissen vormen een nieuwe episode in de toename van de spanningen in het Midden-Oosten tussen Iran en het Westen, rond de kwestie van de atoomwapens en van Syrië.

Het recente rapport van het 'Internationaal Atoom-Energie Agentschap' heeft verklaard dat Iran een nucleair programma aan het ontwikkelen is. Als antwoord daarop hebben het Verenigd Koninkrijk, Canada en de Verenigde Staten nieuwe sancties opgelegd. De laatste dagen heeft Iran bevestigd dat ze een onbemand Amerikaans vliegtuigje (drone) hebben neergehaald, dat probeerde militaire inlichtingen te vergaren. Met betrekking tot Syrië maakt het artikel gewag van samenwerking in de slachting van de Syrische bevolking tussen het regime van Assad en de Revolutionaire Garde van Iran. Bij de plundering van de Britse ambassade heeft men eveneens de hand gezien van de jongerenafdeling van de Basij, achter de schermen geleid door El-Assad.

Net als de inter-imperialistische rivaliteiten, mogen we de interne rivaliteiten binnen de nationale bourgeoisieën van die landen zelf niet vergeten. Afgelopen zomer is het duidelijk geworden dat er een groeiende kloof bestaat tussen de Iraanse president Mahmoud Ahmedinejad en de ayatollah Ali Khamenei. Ondanks zijn antisemitische misprijzingen en zijn op stang jagende retoriek, vertegenwoordigt Ahmedinejad een fractie van de Iraanse bourgeoisie, die bepaalde banden met het Westen in stand wil houden. Khamenei heeft enkele van diens nauwe bondgenoten gearresteerd en uit de regering ontslagen. Als reactie daarop ging Ahmedinejad elf dagen 'in staking', door te weigeren zich te wijden aan zijn taken als hoofd van de regering. De recente gebeurtenissen rondom de overval op de Britse ambassade worden door bepaalde analytici van de media begrepen in het kader van deze twisten. Khamenei en zijn conservatieve medestrijders worden ervan verdacht achter de aanvallen te zitten om de meer verzoenende politiek van Ahmedinejad te ondermijnen en hem dwars te zitten met het oog op de komende verkiezingen in 2012. (zie: <http://uk.reuters.com/article/2011/12/02/uk-iran-britain-policy-idUKLNE7B101120111202>)

Met de verergering van de spanningen tussen Iran en het Westen, speculeren sommigen over de uitbarsting van een derde wereldoorlog. De kwestie die zich stelt is in de werkelijkheid een andere: zijn de arbeiders in het Midden-Oosten en het Westen bereid om zich te laten mobiliseren om een volgende grote oorlog te ondersteunen? De werkers van de hele wereld dragen al de molensteen van de crisis op hun schouders en beginnen te reageren. De oorlog zou nog meer bezuinigingen betekenen, meer geweld tegen de arbeiders, meer wanhoop. De arbeiders hebben geen enkel belang bij deze bloedige imperialistische slachtpartijen en zijn niet bereid om zich er massaal voor laten te inlijven.

IKS / 28.01.2012

Lezersbrief

Na acht maanden van protest, die in oorsprong deel uitmaakte van een regionale en internationale beweging tegen de repressie, werkloosheid en ellende, en waaraan Druzen, Soennieten, Christenen en Koerden, mannen, vrouwen, kinderen meededen, hebben de gebeurtenissen in Syrië een duistere wending gekregen. Waar de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Frankrijk, ter verdediging van hun eigen belangen en strategieën, terugschrikken voor een directe aanval op Iran, kunnen ze, in het kader van de inter-imperialistische rivaliteiten, wel bijgedragen tot een aanval op zijn meest nauw bondgenoot, het regime van Assad in Syrië.

De gewelddadige veiligheidstroepen van Assad hebben, met de logistieke steun van "300 tot 400 Revolutionaire Gardisten" uit Iran (*The Guardian*, van 17.11.2011) duizenden personen vermoord en zo voeding gegeven aan een leugenachtige en hypocriete 'bezorgdheid voor de burgers' van de kant van de drie belangrijkste machten van anti-Iraanse front, die hierboven genoemd zijn. Net zoals in Libië zijn de Amerikanen de 'leider op de achtergrond', door deze keer de Arabische Liga ertoe te bewegen afstand te nemen van de Libanese, Iraakse en Algerijnse bondgenoten van Syrië en ze ertoe aan te zetten Syrië, dat een belangrijk lid was, te schorsen en aan vernederende voorwaarden te onderwerpen.

Op de voorgrond van deze quasi-bezorgdheid over lijf en leden van de bevolking stond het bloedorstige regime van Saudi-Arabië, dat enige tijd geleden enkele duizenden militaire voertuigen met elitetroepen, opgeleid in Groot-Brittannië, stuurde om het protest in Bahrein de kop in te drukken en ook om de Amerikaanse en Britse belangen en bases daar te beschermen. De grondslag voor de hypocrisie wordt gevormd door de beslissing om Syrië, als straf voor zijn 'bloedbad', te schorsen. Deze beslissing was genomen tijdens de vergadering van de Arabische Liga, toen die op 16 november bijeenkwam in de Marokkaanse hoofdstad Rabat, op een moment dat Marokkaanse veiligheidstroepen duizenden protesterende mensen aanvielen en onderdrukten. Er waren meer imperialistische elementen betrokken in de actie van de Arabische Liga, in die zin dat haar besluiten zijn veroordeeld door Rusland, maar ook door China.

Maar het is niet alleen de Arabische Liga die door de Verenigde Staten en Groot-Brittannië op deze weg gedreven wordt, maar ook de regionale macht Turkije, die eveneens betrokken was bij de bijeenkomst in Rabat. Nadat het Turkije blijkbaar had ontraden om een soort van 'no-fly zone' in te stellen aan de Turks-Syrische grens, zijn de Verenigde Staten langzamerhand van inzicht veranderd. Want de door Obama afgevaardigde de nationale veiligheidsadviseur, Ben Rhodes, heeft de afgelopen week gezegd: "Wij begroeten ten eerste de ferme houding die Turkije heeft aangenomen". De in het buitenland verblijvende leider van de Syrische Muslim Broederschap vertelde verslaggevers in de afgelopen week dat de Turkse militaire actie ('natuurlijk om burgers te beschermen') wel aanvaardbaar was. (*The Guardian*, van 18.11.2011). Een mogelijke bufferzone langs de langzamerhand zwaar gemilitariseerde Turks-Syrische grens zou het mysterieuze 'Vrije Syrische Leger' voor de dag laten komen. Dit vindt voor het grootste deel zijn basis in Turkije (alook in Libanon) en is op dit moment, qua aantal, duidelijk in de minderheid ten opzichte van de Syrische leger, dat in staat is om zich te verplaatsen met veel zwaarder wapentuig. In deze convergentie van imperialistische belangen, bestaat deze slangenkuil uit de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, de meerderheid van de Arabische Liga, breed links, de Muslim Broederschap en de Salafi Jihad uit Syrië, die een grote rol hebben veroverd binnen de oppositie tegen Assad. Bovendien zijn een verdere destabilisering en potentieel nog grotere problemen heel duidelijk aanwezig zowel in de waarschuwing van Turkse president Gül, die Syrië waarschuwt dat het zal moeten betalen voor het opdrijven van de spanningen in het Koerdische zuid-oosten van Turkije, als in "de hernieuwde bereidheid van Washington een oogje dicht te doen voor de Turkse inval in Noord-Irak, gericht tegen de Koerdische guerrilla-bases". (*The Guardian*, van 18.11.2011). Dit geheel van onstabiele toestanden, die gevoed worden door de grootmachten en hun belangen, maakt dat een militaire tussenkomst van Turkije op Syrisch grondgebied steeds waarschijnlijker wordt.

'Het Vrije Syrische leger' is zelf betrokken geweest bij sektarische moorden en bij het doden van Syrische burgers (*Newsnight*, 17.11.2011) en aangezien het in de strijd en aanslagen tegen de regeringstroepen en politiemacht, opereert vanuit schuilplaatsen buiten het land, treffen de vergeldingsmaatregelen de burgerbevolking. De Syrische Nationale Raad, die de afgelopen maand het daglicht zag, heeft ook opgeroepen tot militaire tussenkomst tegen het leger van Assad, terwijl een andere oppositie-kracht, het Nationale Coördinatie Comité, dit standpunt heeft afgewezen. De Franse minister van Buitenlandse Zaken van Frankrijk, Alain Juppé, heeft in Parijs al een ontmoeting gehad met de oppositie en in een verbetering van de relaties ontmoette de Britse Secretaris van Buitenlandse Zaken, Hague, de oppositie op 21 november in Londen. Het is niet duidelijk geworden wie deze 'oppositie' precies was en of zij het Vrije Syrische Leger, de Syrische Nationale Raad, het Nationale Coördinatie Comité, de Koerdische oppositie, de Muslim Broederschap en de Salafi Jihad vertegenwoordigde. De oppositionele 'coalities' omvatten onder meer de Stalinisten, elf Koerdische organisaties, stam- en clanstructuren, plus een onthutsend aantal beginnende tegengestelde belangen. In ieder geval heeft Hague opgeroepen tot een 'verenigd front' en heeft hen een 'ambassadeur' toegevoegd. (*BBC News*, 21.11.2011!)

Teheran, het uiteindelijke doelwit

Al een aantal jaren hebben de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Israël en Saoedi-Arabië de anti-Iraanse hysterie opgevoerd en dit is de werkelijke reden van hun steun aan de Syrische oppositie en hun 'bezorgdheid voor de burgers'. Deze campagne is behoorlijk toegenomen door een recent rapport van het Internationaal Atoom-Energie Agentschap (IAEA), dat een 'mogelijke' militaire dimensie in de Iraanse nucleaire ambities meende gewaar te worden. Maar de Verenigde Staten omsingelen Iran al enige tijd. Aan de oostgrens van

Iran liggen honderdduizend Amerikaanse troepen in Afghanistan, in het noord-oosten ligt Turkmenistan met zijn Amerikaanse militaire basis. In het zuiden van Bahrein liggen Amerikaanse en Britse marinebases. En in Qatar, anti-Iraanse marionet van Saoedi-Arabië, bevindt zich het hoofdkwartier van de Amerikaanse Commandotroepen.

De enige ademruimte die er voor Iran nog bestaat, ligt aan de westgrens met Irak en zelfs hier hebben Amerikaanse en Britse commandotroepen hun directe of indirecte invallen uitgevoerd. In 2007 heeft Bush de toestemming van het Congres gekregen voor een programma van 400 miljoen dollar, om 'etnische' groepen te steunen, terwijl Seymour Hersch onlangs in de *Daily Telegraph* en Brian Ross op *ABC* inlichtingen hebben binnengekregen over een groep Iraanse terroristische gangsters Joundallah. De leider van de groep Abdolmalek Rigi, die door de Iraanse geheime politie gevangen genomen is toen hij naar Doha ging, bevestigt dat hij op de Amerikaanse luchtmachtbasis van Manas, in Kirghizistan, de CIA had ontmoet om zijn steun aan te bieden aan de terroristische aanvallen in Iran.

Langs de hele kust van Iran, in de Perzische Golf, is er een massale opbouw van Amerikaanse oorlogsschepen aan de gang en in de bredere Golfregio versterken de Verenigde Staten hun troepen in Koeweit, Bahrein en de Verenigde Arabische Emiraten. Recente berichten (*The Guardian*, 11.03.2011) hebben aangetoond dat het Verenigd Koninkrijk samen met de Amerikaanse troepen noodmaatregelen voorbereid met het oog op een mogelijke maritieme en luchtaanval op doelen in Iran. Op nauwelijks 1500 kilometer daar vandaan bevindt zich Israël, dat nucleaire wapens bezit, en dat betrokken was bij de aanval met het virus Stuxnet, en er in slaagde om ongeveer een vijfde deel van de atoomcentra van Iran definitief lam te leggen. Het was ook betrokken bij de dood van Iraanse wetenschappers, waaronder op de eerste plaats een atoomexpert, generaal-majoor Moghaddam, die tien dagen geleden, samen 16 anderen, werd gedood in een enorme explosie op een basis van de Revolutionaire Garde, dichtbij Teheran.

Nogmaals, de hypocrisie van de democratie is bijna ongelofelijk: ondanks hun retoriek over ontwapening, bevestigt de Britse Amerikaanse Informatie-Raad van de Veiligheid (BASIC) dat de Verenigde Staten in de loop van het komende decennium 700 miljard uit zullen geven voor de modernisering van hun nucleaire bewapening en dat "andere landen, China, India, Israël, Frankrijk en Pakistan inbegrepen, reusachtige sommen zouden moeten besteden aan tactische en strategische raketssystemen" (*The Guardian*, 31.10.2011). Het rapport gaat verder door te stellen dat "de nucleaire wapens een rol worden toebedacht die verder gaat dan alleen afschrikking... een rol als oorlogswapen in de militaire planning". En wat Israël betreft, verklaart het rapport: "... De omvang van de nucleaire kernkoppen van de kruisraketten van zijn vloot onderzeeboten is toegenomen en het land schijnt op de goede weg te zijn, dankzij zijn programma van lancering van satellieten, voor de toekomstige ontwikkeling van een intercontinentale ballistische raket (ICBM)".

Groot-Brittannië, dat heeft bijgedragen om Israël van nucleaire wapens te voorzien, is niet genoemd in het rapport waartoe dit land de opdracht had gegeven. Iedereen weet dat een aanval op Iran stom zou zijn, zelfs in de ogen van de Mossad en de Shin Bet, de externe en interne geheime veiligheidsdiensten van Israël. Gebruikmakend van het kanaal, dat ze gewoonlijk gebruiken om informatie uit te laten lekken, de Koeweitse krant *Al-Jarida*, hebben de twee agentenschappen hun ernstige twijfels geuit en de baas van Mossad, Meir Dagan, die onlangs met pensioen is gegaan, heeft het vooruitzicht van een aanval op Iran 'de stomste van alle ideeën' genoemd, waarover hij ooit had horen spreken. Maar het feit dat zo iets stom is of irrationeel maakt het nog niet onwaarschijnlijk: het is voldoende om te kijken naar de oorlog in Irak en de internationale nachtmerrie, totaal irrationeel, in Afghanistan/Pakistan. Syrië wordt een volgende stap in de omvorming van de geheime oorlog tegen Iran. Dat heeft niets te maken 'de bescherming van burgers', maar komt volledig overeen met het nastreven van de meest irrationele doelen, opgelegd door een systeem, dat in volledige ontbinding verkeert. ■

Baboon / 21.11.2011

IN EGYPTE EN IN DE MAGHREB

Welk vooruitzicht voor de strijd?

De groeiende ellende, de brutale zweepslagen van de economische crisis, de behoefte aan vrijheid tegenover een regime van terreur, de verontwaardiging over de corruptie, beroeren nog steeds bijna overal de revolterende bevolkingen, vooral in Egypte (1).

Na de grote mobiliserings van de maanden januari en februari van vorig jaar, zijn de permanente en dagelijkse bezettingen op het Tahrirplein in Caïro zich, sinds 18 november, om gaan vormen tot nieuwe massale demonstraties. Deze keer zijn het grotendeels het leger en haar leiders die tot hun doelwit geworden zijn. Deze gebeurtenissen tonen aan dat als de woede voortduurt er, in tegenstelling tot wat de bourgeoisie en haar media beweren, begin 2011 geen "revolutie" is geweest, maar een massale protestbeweging. Geconfronteerd met deze beweging is de bourgeoisie er in geslaagd om een loutere vervanging van de heersers van het land op te dringen: het leger handelt net zoals Moebarak en voor de meerderheid van de bevolking er is niets veranderd aan de uitbuitingsomstandigheden en de repressie.

De bourgeoisie onderdrukt bloedig en belastert de betogers

Alle grote steden in Egypte zijn opnieuw 'besmet' door de woede als gevolg van de verloedering van de levensomstandigheden en de alomtegenwoordigheid van het leger in het handhaven van de orde. De sfeer van confrontatie is evenzeer aanwezig in Alexandrië en in Port-Saïd in het noorden, als in Caïro. Belangrijke botsingen hebben plaatsgevonden in het centrum, in Suez en Qena, maar ook in het zuiden in Assout, in Assouan, en zelfs naar het westen toe in Marsa Matrouh. De repressie was brutaal: officieel werden er 42 doden en ongeveer 2000 gewonden geteld! Het leger aarzelt niet om geweld te plegen tegen de menigten met haar anti-reltroepen. Het schieten veeleer eenvoudig zich net als de lancering van bijzonder schadelijk traangas. Sommige slachtoffers sterven na inademing aan verstikking. Een deel van het vuile werk wordt "uitbesteed": aangeworven gespecialiseerde schutters gebruiken vanuit hinderlagen straffeloos echte kogels. Jonge manifestanten worden op straat neergemaaid door de moordende schoten van dit soort huurlingen. Om de grenzen te verleggen van de beperkingen, die aan het schieten met rubberkogels worden opgelegd, aarzelt de politie niet om systematisch op de gezichten te schieten. Een aangrijpende video doet de ronde en lokt de woede uit van de manifestanten, die duidelijk de bedoelingen kunnen horen van een smeris, "geobsedeerd door de ogen", die zijn collega feliciteert: "In het oog! Het oog is geraakt! Bravo, mijn vriend!" (L'Express). Er zijn talloze betogers die rondlopen met één oog! Daar moet men nog de in het wilde weg plaatsvindende aanhoudingen en de martelingen aan toevoegen. Dikwijls worden de militairen vergezeld van militieleden, "de baltagus", die heimelijke ingezet worden om chaos te scheppen. Gewapend met ijzeren staven of met knuppels, nemen zij de taak op zich om manifestanten klem te zetten door ze te isoleren. Het zijn zij die vorige winter bijvoorbeeld de tenten van de opposanten omver hadden getrokken en in brand hadden gestoken en assistentie hadden verleend bij talrijke aanhoudingen (Le Monde).

In tegenstelling tot wat de media ons laten geloven, worden de vrouwen, die vandaag talrijker zijn in de menigte van ontevreden, dikwijls door de "ordestrijdkrachten" seksueel aangerand en worden ze bijvoorbeeld veelvuldig verplicht om zich te onderwerpen aan een verschrikkelijke vernedering, zoals "controle op maagdelijkheid". Meestal worden zij ontzien en des te meer gerespecteerd door de manifestanten, alhoewel er agressie gepleegd is op enkele journalisten (zoals die op Caroline Sinz, een journaliste van France 3, waar enkele jonge "burgers" bij betrokken zouden zijn geweest). Zo kunnen we lezen: "De massale samenkomsten op het Tahrirplein mogen ons niet doen vergeten dat er op het plein een nieuwe verhouding groeit tussen mannen en vrouwen. Het eenvoudige feit dat de twee seksen in open lucht in elkaars nabijheid kunnen slapen, vormt een echte nieuw verschijnsel. En vrouwen hebben ook van de vrijheid gebruik gemaakt die op het plein ontstaan is. Zij vormen een partij die deelneemt aan de strijd..." (Le Point).

Men verspreidt ook stiekem het gerucht dat de bezetters van Tahrir "nietsnutten" zijn omdat zij "spotten met de verkiezingen" en dreigen "de democratische overgang in gevaar te brengen". Het zijn diezelfde media die, nadat zij Moebarak en zijn klik zolang hadden gesteund, nog maar enkele maanden geleden het militaire regime als "bevrijder" hebben ondersteund en begroet, door te profiteren van de illusies die er bij de bevolking leefden over het leger! Een leger dat nu op zijn beurt wordt uitgejouwd.

De rol van het leger voor de Egyptische bourgeoisie

Zelfs al heeft het leger op dit ogenblik sterk aan vertrouwen ingeboet, dan zijn het toch vooral de CSFA (Opperste Raad van de Strijdkrachten) en haar chef Hussein Tantaoui die het mikpunt zijn. Deze laatste, die tien jaar lang minister van landverdediging was onder Moebarak, wordt gezien als een kloon van de dictator, en lokt een unanieme wens uit van de menigte die als volgt wordt samengevat: "Vertrek!". Maar het leger, het klassieke steunpunt van Moebarak, is een stevig bolwerk en houdt nog steeds het geheel van de hefbomen van de staat in handen. Het heeft onophoudelijk gemanoeuvreerd om, met steun van de grootmachten en in het bijzonder van de Verenigde Staten, zijn positie te behouden, want Egypte vormt de belangrijkste pion voor de controle over het Midden-Oosten. Het is een wezenlijke factor van stabiliteit in de imperialistische strategie van de regio, voornamelijk in het Israëliësch-Palestijnse conflict. Door te zwaaien met "het leger terug naar de kazernes", slaagt de bourgeoisie er momenteel in om de aandacht van het essentiële af te leiden. Niet zonder redenen, waarschuwde de krant *Al Akhbar*: "Het gevaarlijkste dat kan gebeuren is de verslechtering van de verhouding tussen het volk en het leger". Het leger speelt, sinds de machtsopname van Nasser in 1954, inderdaad niet alleen een grote politieke rol: het vormt sindsdien een wezenlijke en constante steunpilaar van de macht. Het speelt ook economisch een eersterangs rol, door het directe beheer van een aantal bedrijven. In feite heeft de bourgeoisie sinds de nederlaag van de "zesdaagse oorlog" tegen Israël en vooral sinds de akkoorden van Camp David in 1979, toen tienduizenden militairen werden gemobiliseerd, het leger aangemoedigd en gunsten verleend zodat een deel ervan zou worden omgevormd tot ondernemers. Ze was bevreesd dat het gemobiliseerde deel van het leger een zware bijkomende last zou worden op de arbeidsmarkt, waar reeds een aanspendende werkloosheid heerste. "Het is begonnen met de productie van materiaal voor eigen gebruik; wapens, toebehoren en kledij en daarna heeft het zich, in de loop van de tijd een plaats verworven in verschillende burgerlijke industrieën en heeft het geïnvesteerd in de exploitaties van landbouw, die vrij zijn van belastingen en heffingen." (Libération van 28.11.2011). Het investeert in 30% van de productie en doortrekt zo een heel radeverwerk van de Egyptische bourgeoisie. Zo "kan het CFSa beschouwd worden als de administratieve raad van een industriële groep, bestaande uit maatschappijen, die in het bezit zijn van het [militair] instituut en beheerd door generaals in ruste. Deze laatste zijn ook oververtegenwoordigd in hoge regeringskringen; 21 van de 29 gouverneursposten van het land worden geleid door oud-officieren van het leger en van de veiligheid" volgens Ibrahim al-Sahari, vertegenwoordiger van het socialistisch studiecentrum van Caïro, die er aan toevoegt: "... men kan de angst van het leger voelen tegenover de onveiligheid en de sociale onlusten, die zich de laatste maanden hebben ontwikkeld. Er heerst een vrees dat de besmetting van de stakingen zal overslaan naar hun bedrijven, waar de werknemers beroofd zijn van sociale- en vakbondsrechten en waar elk protest beschouwd wordt als een verraderlijke misdaad" (geciteerd door Libération van 28.11.2011). De ijzeren vuist waarmee het regeert over het land, toont zijn ware repressieve gezicht.

Een moedige vastbeslotenheid die het proletariaat in de centrale landen aanmaant verder te gaan

Het vervolg van de repressie en het protest van de "familiecomités van de gewonden" hebben de kristallisering en de woede tegen het leger aangescherpt. Het ging niet enkel om het vertrek te eisen van het leger uit de macht, meer democratie en verkiezingen, maar ook om de verslechtering van de economische toestand en de donkerste ellende, die de betogers vandaag de straat opdrijven. Met de massale werkloosheid wordt het voeden van de familie eenvoudigweg steeds moeilijker. En het is deze sociale dimensie, die door de media verborgen wordt. Men kan alleen maar de moed en de vastbeslotenheid begroeten van de betogers, die met hun blote handen staan tegenover het geweld van de staat. Alleen de opgebroken voetpaden dienen als munitie, plaveisel en afval worden gebruikt als projectielen om zich te verdedigen tegen tot de tanden gewapende smerissen. De betogers getuigen van een grote wil om zich te organiseren in een collectieve en spontane geestdrift ten behoeve van de strijd. Tegenover de repressie zien ze zich genoodzaakt om zich te organiseren en heel vindingrijk een echte logistiek te ontwikkelen. Zo worden er bijna overal noodhospitaal geïmproviseerd op de grote markt, waarbij menselijke kettingen ziekenwagens laten pas-

seren. Scooters worden gebruikt om gewonden over te brengen naar de eerste hulp of naar de hulpcentra. Maar de toestand is niet meer dezelfde als op het moment van de val van Moebarak, waarbij het proletariaat een doorslaggevende rol speelde, en waar de snelle uitbreiding van massale stakingen en de verwerping van de vakbond-sinkadering er ruimschoots toe bijdroegen dat de militaire bevelhebbers, onder druk van de Verenigde Staten, de oud-president Moebarak verjoegen van de macht. De toestand voor de arbeidersklasse is heel anders. Zo is een van de eerste maatregelen die het leger, sinds de maand april heeft genomen, de verscherping van de wetgeving "tegen de stakingsbewegingen in elke groep of sector, die de productie kunnen verstoren en die de nationale economie schaadt" en vakbonden er toe gedreven hebben om ze strikter in te kadren. Deze wet voorziet een jaar gevangenisstraf en een boete van 80.000 dollar (in een land waar het minimumloon 50 Euro's bedraagt) voor stakers en voor diegenen die aanzetten tot staken.

Zo is de toevlucht tot de staking de laatste dagen erg plaatselijk geïsoleerd gebleven en heeft ze zich beperkt tot zuiver economische bewegingen tegenover de sluitingen van bedrijven en onbetaalde lonen. De mobilisering van de arbeiders is niet meer in staat geweest om, als een zelfstandige kracht in de beweging, een belangrijke rol te spelen.

Ook al verwerpt het vervolg van de beweging de macht van het leger, toch is ze ernstig verzwakt en gevoelig voor veel illusies. Op de eerste plaats omdat ze oproept tot de vorming van een "burgerlijke democratische" regering. De Moslimbroeders of de Salafisten (de twee partijen die op kop lagen bij de verkiezingen), die weten dat zij bijdragen aan een "burgerlijke regering" die een façade zal zijn zonder werkelijke macht (in de mate dat het leger de werkelijke macht zal behouden), hebben zelfs al afstand genomen van de protestbeweging. Ze hebben niet opgeroepen tot bijeenkomsten of betogingen, om reeds over hun politieke toekomst te kunnen overleggen met de militairen. De illusie die de "vrije verkiezingen" wekt, de eerste sinds 60 jaar, schijnt in staat te zijn om de woede tijdelijk te ondergraven. Ook al zijn de democratische illusies echt, dan zijn ze toch niet zo sterk als de bourgeoisie ons zou willen doen geloven: in Tunesië waar men geluift heeft met een opkomst van 86%, zijn slechts 50% potentiële kiezers op de kieslijsten ingeschreven. Hetzelfde geldt voor Marokko, waar de deelname 45% bedroeg en in Egypte, waar de cijfers vager bleven (62% van de ingeschrevenen, maar 17 van de 40 miljoen kiezers).

Vandaag roepen de ultralinkse fracties uit alle landen: "Tahrir toont ons de weg!", alsof het er om zou gaan dit model van strijd op alle punten te gaan kopiëren in Europa en Amerika. Er wordt voor de arbeiders een valstrik gespannen. Want van deze strijd moet niet alles worden overgenomen. De moed, de vastberadenheid, de leuzen die van nu af aan beroemd zijn "Wij hebben geen schrik meer!", de wil om massaal bijeen te komen op de pleinen om te leven en samen te strijden... betekenen inderdaad een bron van onschatbare inspiratie en hoop. Maar we moeten ons, en met name, bewust zijn van de grenzen van de beweging: de democratische, nationalisme en religieuze illusies, de relatieve zwakte van de arbeiders... Deze hindernissen zijn verbonden met een gebrek aan revolutionaire en historische ervaring van de arbeidersklasse van deze regio van de wereld. De sociale bewegingen van Egypte en Tunesië hebben aan de internationale strijd van de uitgebuiten het maximum gebracht waartoe zij tot op heden in staat waren. Zij bereiken hun objectieve grenzen. Vandaag is het aan de meest ervaren arbeidersklasse, die leeft in het historische hart van het kapitalisme, in het bijzonder in Europa, om het wapen van de strijd tegen dit onmenselijke systeem verder te voeren. De mobilisering van de "Indignados" in Spanje behoort tot deze internationale dynamiek. Ze is begonnen met het openen van nieuwe perspectieven met haar algemene vergaderingen die open en autonoom zijn, met debatten waarop soms duidelijk internationalistische tussenkomsten waren, die de maskerade van de burgerlijke democratie aanklaagden. Alleen een dergelijke ontwikkeling van de strijd tegen de ellende en de draconische bezuinigingsplannen in de centrale landen van het kapitalisme kan nieuwe perspectieven openen voor de uitgebuitenen, niet alleen in Egypte maar ook in de rest van de wereld. Het is de onontbeerlijke voorwaarde om een perspectief te bieden aan de mensheid ■

WH / 1.12.2011

(1) Het is duidelijke ook het geval in Syrië waar het regime meer dan 4000 personen heeft gedood (waarvan meer dan 300 kinderen) door de manifestaties, die vanaf maart 2011 plaatsvonden, in bloed te smoren). Maar we komen op de situatie in dat land terug in een ander artikel dat later verschijnt.

Begin jaren 1950 was de Amerikaanse regering bezorgd over de reactie van het publiek wat betreft het gevaar van het kernarsenaal, dat ze opgebouwd had en de strategie van de "first strike" waarvoor ze gekozen had. Om de publieke opinie voor zich te winnen beantwoordde ze de bezorgdheid met de lancering van een campagne, die bekend werd onder de naam 'Operatie Candor'. Ze lanceerde berichten in de media (inclusief stripverhalen), een reeks toespraken van president Eisenhower, en uiteindelijk de bekendmaking, in de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, van het programma "Atomen voor Vrede" "om wereldwijd onderzoek aan te moedigen naar het meest efficiënte gebruik van splijtstoffen in vredestijd".

Het plan omvatte een gedeelde informatie en hulpmiddelen, zowel met de medewerking van de Verenigde Staten als de Sovjet-Unie, om samen een voorraad van splijtstofmateriaal aan te leggen. In de daaropvolgende jaren van de wapenwedloop werden kernwapens ter beschikking gesteld aan andere mogendheden, zoals naar Israël en India, vaak onder het voorwendsel van de ontwikkeling van een civiel nucleair programma. Het delen van de kennis met betrekking tot nucleaire energie maakte toen deel uit van de imperialistische strijd op wereldvlak; zo steunde Groot-Brittannië eind jaren 1950 in het geheim Israël met zwaar water voor de reactor, die gebouwd werd met Franse hulp.

Ondanks de praatjes over "deze goedkopere vorm van energie" heeft de nucleaire industrie haar belofte nooit waargemaakt en had ze staatssteun nodig om haar werkelijke kosten te dekken. Terwijl privé-ondernemingen de fabrieken bouwen en beheren, worden ze gewoonlijk openlijk of heimelijk gesubsidieerd. Toen Thatcher in de jaren 1980 in Groot-Brittannië bijvoorbeeld de aanval inzette, mislukte de privatisering van de kernindustrie omdat het privékapitaal moest erkennen dat er niet te berekenen risico's en kosten aan verbonden waren. Pas in 1996, privé-investeerd British Energy kopen tegen een prijs van 2 miljard pond. Zes jaar later moest het bedrijf gered worden met een staatslening van 10 miljard pond.

Als de verdedigers van kernenergie vandaag beweren dat ze goedkoper is dan andere energiebronnen, dan blijft dat een discutabele stelling. In 2005 stelde de World Nuclear Association vast dat "buiten de geopolitieke en ecologische voordelen, die kernenergie meebrengt, in de meeste industrielanden nieuwe kerncentrales vandaag de meest economische manier zijn om elektriciteit op te wekken" en beweerde ze dat de bouw, de financiering, de uitvoering en de kosten van het afval allemaal gedaald zijn. Tussen 1973 en 2008 is het aandeel energie, dat uit kernreactoren gewonnen wordt, slechts toegenomen van 0,9 % toen naar een totaal van 5,8 % nu.

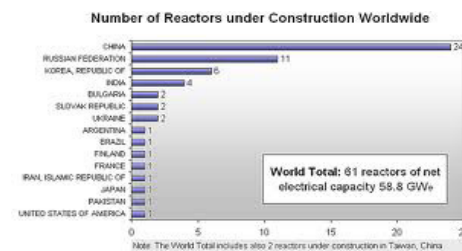
Een rapport, aangevraagd door de Duitse bondsregering en gepubliceerd in 2009, levert een veel kritischer evaluatie op van de kerneconomie en stelt het idee van een nieuwe opleving van de kernenergie in vraag. Het rapport toont aan dat het aantal reactoren, in tegenstelling tot de grotere uitbreidingsprojecten, zowel betreffende de reactoren als inzake tot de geproduceerde energie, de laatste jaren sterk gedaald is. De toename van de opgewerkte energie, die tijdens deze periode tot stand kwam, is het resultaat van de rendabiliteit van de bestaande reactoren en het verlgang van hun operationeel leven. Het rapport gaat verder doorte argumenten dat er onzekerheid bestaat over de reactoren die meestal beschreven worden als "in opbouw", terwijl sommige ervan al 20 jaar "in opbouw" zijn. Het aantal reactoren "in opbouw" is gezakt van een piek van 200 in 1980 naar minder dan 50 in 2006. Wat betreft de economische aspecten van kernenergie beschrijft het rapport de hoge mate van onzekerheid op alle gebieden, waaronder de financiering, de bouw en het onderhoud.

Het laat zien dat de staat een centrale plaats blijft innemen in alle nucleaire projecten, wie er ook aan meewerkt of wie ze ook beheert. Eén van die aspecten heeft te maken met de diverse vormen van subsidie die door de staat verleend worden om de kosten van het geïnvesteerde kapitaal te steunen op het gebied van onderhoud, in de ontmanteling van fabrieken, maar ook in de ondersteuning van de prijzen. Een ander aspect is de noodzaak voor de staat de verantwoordelijkheid van de industrie te beperken, zodat de privé-sector de risico's kan aanvaarden.

De gevaren van kernenergie staan even heftig ter discussie als de kosten ervan. Dat was in het bijzonder het geval met de kernramp van Tsjernobyl, waar de schatting over het aantal slachtoffers sterk varieert. Een rapport van de WHO schat dat van de 134 arbeiders, die tijdens de spoedinterventie in 2004 bestraald werden, er 47 gestorven zijn aan de gevolgen van de besmetting en gaat ervan uit dat er nauwelijks minder dan 9000 zullen sterven aan de gevolgen van kanker, veroorzaakt door de ramp. Een rapport van Russische wetenschapslui, gepubliceerd in de Annalen van de Academie van Wetenschappen in New York, meent dat er, vanaf het moment van het ongeluk tot 2006, als gevolg van kanker en een hele reeks andere ziekten, uitgegaan moet worden op 985.000 doden.

Voor wie de wetenschappelijke en medische kennis van de specialisten niet bezit is het moeilijk zich daarvan een idee te vormen. Maar wat minder twijfel laat, is de massale omvang van de geheimhouding en de vervalsing van feiten, zoals ook vandaag weer het geval is met het ongeluk van Fukushima. Om even terug te komen op Tsjernobyl: de Russische regering heeft het ongeluk verschillende dagen lang niet gerapporteerd, ze liet de plaatselijke bevolking voortleven en werken te midden de straling. Maar dat gebeurt niet enkel in Rusland. De Franse regering heeft de stralingsniveaus, die het land bereikten, gebagatelliseerd, en maakte de bevolking wijs dat de radioactieve wolk, die heel Europa aandeed, niet over Frankrijk dreef. Tegelijkertijd probeerde de Britse regering het land gerust te stellen door te melden dat er geen enkel gevaar bestond voor de volksgezondheid, waarbij ze een stralingsniveau vermeldde die 40 keer lager waren dan de werkelijke hoeveelheid, alhoewel ze later toch tientallen boerderijen in quarantaine plaatste.

Kernenergie wordt door verschillende regeringen naar voor geschoven als een "groene" oplossing voor de problemen in verband met fossiele brandstoffen. Voor het grootste deel is dat een rookgordijn dat de ware beweegredenen verbergt die gepaard gaan met de mogelijke uitputting van de olievoorraden, de toenemende kosten en de risico's verbonden aan de afhankelijkelijke ontginning van de energiebronnen buiten de controle van de staat. Die "groene" façade brokkelt al snel af wanneer de economische crisis er de staten toe noodzaakt haar toelucht te nemen tot steenkool (1) en tot de verlaging van de kosten voor de exploitatie van nieuwe oliebronnen. De meesten hiervan zijn heel moeilijk toegankelijk of vereisen productieprocessen, die nog meer het milieu verontreinigen zoals met roet.

Het kommunisme en de energiebronnen

De stalinistische regimes, die zich van de naam van het kommunisme meester gemaakt en die naam besmeurd hebben, hebben alle dezelfde houding van het kapitalisme aangenomen met betrekking tot het gebruik van kernenergie en gehandeld met een compleet misprijzen voor de gezondheid van de bevolking en het milieu. Het is de Sovjet-Unie van gisteren en het China van vandaag, die op grote schaal de verwarring gevoed hebben dat het kommunisme aanstuurt op een geforceerde industrialisering, die geen rekening houdt met de natuur.

In tegenstelling tot die foutieve ideeën was Marx zich zeer bezorgd om de natuur, zowel in theoretische zin van de relatie tussen mens en natuur, als op praktisch vlak toen hij schreef over het gevaar van uitputting van de grond door de kapitalistische landbouw en de impact van de industrialisering op de gezondheid van de arbeidersklasse: "Bovendien is elke vooruitgang van de kapitalistische landbouw niet alleen een vooruitgang in de kunst van het uitbuiten van de arbeiders, maar ook in de kunst van de roof van de bodem; elke vooruitgang in de kunst van het vergroten van de vruchtbaarheid gedurende een bepaalde periode, is tevens een vooruitgang in het vernietigen van de blijvende bronnen van vruchtbaarheid. Naarmate een land, de Verenigde Staten van Noord-Amerika bijvoorbeeld, zich meer ontwikkelt op basis van de grootindustrie, des te sneller dit van vernietigingproces zich voltrekt. De kapitalistische productie ontwikkelt de techniek en de combinatie van de maatschappelijke productieprocessen enkel doordat ze tegelijkertijd de beide bronnen va alle rijkdom ondergraaft: de bodem en de arbeider." (2)

We kunnen de "energiepolitiek" van het kommunisme niet voorspellen, maar vertrekend van het fundamentele feit dat de productie zal gericht zal zijn op de menselijke behoeften en niet op de winst, kunnen we voorzien dat het model van energiegebruik op aanzienlijke wijze zal veranderen en kunnen we al van bepaalde algemene aspecten uitgaan:

- we mogen verwachten dat er een enorme vermindering van de productie van nutteloze zaken en van transport zal plaatsvinden;
- tegelijk zal er een vermindering plaatsvinden van onnodige transporten naar werkplaatsen, terwijl de gemeenschappen men-

slijkere proporties zullen aannemen, en de scheiding tussen stad en platteland overstegen zal worden;

- de creativiteit en de intelligentie zullen gericht worden op de menselijke behoeften, en dus kunnen we verwachten dat grote ontwikkelingen zullen plaatsvinden op het vlak van de energiebronnen, en met name diegenen die geschikt zijn voor hergebruik en die ook, op lange termijn, het vooruitzicht in zich bergen om productiemiddelen, transportmiddelen en van andere uitrustingen en machines efficiënter te doen voortbrengen.

Omdat de kommunistische samenleving bekommerd is om het vooruitzicht op lange termijn, reduceert ze het gebruik van niet-hernieuwbare energiebronnen tot het minimum, zodat deze beschikbaar blijven voor komende generaties. We moeten opp merken dat zelfs het uranium, dat voor kernenergie gebruikt wordt een energiebron is die niet geschikt is voor hergebruik, en dus niet de afhankelijkheid doorbreekt van eindige hulpbronnen. Dit brengt met zich mee dat energie, die hergebruikt kan worden, van fundamenteel belang is voor de kommunistische maatschappij. En omdat de creativiteit en intelligentie van de mensheid zich zullen bevrijden van hun huidige ketenen, zal dat geen terugkeer betekenen naar de tekorten van de oude organische economieën.

We moeten aan de toekomst niet de beslissingen voorschrijven, die over deze kwestie genomen zullen worden. Maar uit wat we hierboven zeiden volgt dat er, in het licht van een ontwakende wetenschappelijke intelligentie, een aanzienlijke vermindering van het gebruik van energie en veranderingen in de vormen van energie mogelijk zijn. Door de potentiële gevaren van kernenergie en het feit dat uitputting en besmetting van de grond door olie een risico inhoudt voor nog honderduizenden jaren, mogen we aannemen dat kernenergie geen plaats heeft in een maatschappij, die gericht is op het gemeenschappelijk welzijn, op de komende generaties en op een planeet waarvan we afhankelijk zijn. ■

North / 19.06.2011

(1) Van de totale hoeveelheid energiebronnen is het gebruik van steenkool toegenomen van 24,5% in 1973 tot 27% in 2008. Bron: 'International Energy Agency', 'Key world energy statistics 2010', pagina 6.

(2) Marx, Het Kapitaal Deel I, Hoofdstuk XV, "Machines en grootindustrie", Sectie 10, "De grootindustrie en de landbouw".

Lees ook online op Internationalism.org

*Anton Pannekoek: Zijn onmiskenbare betekenis voor de historische strijd van het proletariaat.

*Kommunistische Linkerzijde en internationalistisch anarchisme (deel I, II en III, debat)

*De arbeidersklasse komt steeds meer in de kringloop van de armoede terecht

*1960-'61: De Grote Staking in België. Was dit wel de 'staking van de eeuw'?

*De mobilisatie van de Verontwaardigden in Spanje en haar weerslag in de wereld: een veelbelovende beweging voor de toekomst

*De arbeidersklasse is een klasse van migranten

*De rellen in Engeland en uitzichtloosheid binnen het kapitalisme

*Protesten in Israel: "Mubarak, Assad, Netanyahu!"

IKS-online - november 2011

*Occupy Wall Street: De vijand is het kapitalistische systeem zelf

*Solidariteitverklaring met de medewerkers van de Viva! Zorggroep in IJmond en in Haarlem

*Wall Street : de bezetting van het hart van het financiële wereldkapitaal!

IKS-online - Januari 2012

*Internationalistisch anarchisme en linkskommunisme. Zonder pedanterie de bestaande meningsverschillen tegemoet treden.

IKS-online - Februari 2012

*Open Brief: aan 'de gelegenheidsgroep' ter voorbereiding van een Europese Dag van Actie tegen het Kapitalisme

DE IKS OP HET INTERNET

internationalism.org

E-mail: nederland@internationalism.org

JAARABONNEMENTEN

Alle prijzen in euros	Nederland	Steun abonnem.	Europa	Air Mail Wereld
Wereldrevolutie (4 nrs)	6	15	10	15
Internationale Revue (FR/ENG/ESP - 4 nrs)	17	25	17	18,5
Wereldrevolutie + Internationale Revue	23	40	27	35

Verspreidersabonnement
vanaf 2^e Wereldrevolutie : 1,0 euro per bijkomend nummer
vanaf 2^e Internationale Revue : 2,5 euro per bijkomend nummer.
Verzending onder gesloten omslag
+ 8,5 euro
vorige jaargangen: 0,50 euro

Contacteer rechtstreeks de betrokken afdeling
voor de territoriale IKS-pers in andere landen

Abonnementen door overschrijving op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda.

OPROEP AAN DE LEZERS

Het is nog steeds met beperkte krachten dat de revolutionairen vandaag het hoofd moeten bieden aan een ontzaglijk grote opgave. Daarom doen wij een beroep op al onze lezers, op al onze sympathisanten om mee te werken aan de verspreiding van onze publicaties. Alle informatie waarover je beschikt van wat er rondom je gebeurt, alle verslagen van discussies die je voert zijn uitermate nuttig, als bijdrage aan de antwoorden op de moeilijkheden waartegen het proletariaat vandaag aankijkt. Tenslotte is een goede verdeling van onze pers uiterst belangrijk. Je kan ons hierbij helpen door mee te werken aan de verdeling in boekhandels en kiosken, en de goede verdeling ervan energie en met regelmaat samen met ons mee opvolgen. We herhalen ook nogmaals onze vraag om je kritiek en commentaar op onze pers te laten kennen.

OPROEP TOT HET STEUNFONDS

Ons bestaan bij de verdediging van onze ideeën verloopt ook via financiële steun. Vandaar dit permanent steunfonds voor onze pers en tussenkomst. In tegenstelling met de organisaties van de bourgeoisie die door de heersende klasse en haar staat subsidies krijgen om de belangen van het kapitaal te verdedigen, leeft de revolutionaire organisatie enkel dankzij de bijdragen van zijn militanten. Uw bijdrage, lezer, is een bewuste politieke daad en uiting van solidariteit en steun bij de verdediging van de revolutionaire ideeën.

Je kan storten op girorekening 1693305 ten name van "Wereldrevolutie", Gouda of overmaken tijdens een van onze tussenkomsten.

Publieke bijeenkomst te Amsterdam (10.12) 32,00

TOTAAL DECEMBER 2011 - JANUARI 2012 32,00
ALGEMEEN TOTAAL 2011 842,75

Engels/Spaans/Frans

*De economische crisis betekent geen einde van de geschiedenis
Ze kondigt het einde aan van een systeem en de strijd voor een andere maatschappij

*Debat in het revolutionaire milieu
De staat in de periode van overgang van het kapitalisme naar het communisme (I)

1e kwartaal 2012

Nederlands

De economische crisis betekent geen einde van de geschiedenis
Ze kondigt het einde aan van een systeem en de strijd voor een andere maatschappij

19^e congres van de IKS
Zich voorbereiden op de klasseconfrontaties

19^e congres van de IKS
Resolutie over de internationale situatie

De mobilisatie van de Verontwaardigden in Spanje en haar weerslag in de wereld
Een veelbelovende beweging voor de toekomst

Het communisme is geen mooi ideaal...

...maar een revolutionaire strijd voor de verdediging van de werkklassen in 2011
De verdediging van de werkklassen is een strijd voor de verdediging van de werkklassen in 2011

Internationale Revue
1693305
www.internationalism.org

148
Internationale
Revue

23

3 EURO

PUBLIEKE BIJeenKOMSTEN

Het kapitalisme is bankroet, waarom? En wat dan wel?

Op dit moment vormt de economische crisis de kern van de bezorgdheid in de maatschappij. Iedereen maakt zich bezorgd over zijn toekomst, die van zijn kinderen, die van zijn bejaarde ouders, goede burens, vrienden, collega's,... Bestaat er nog een menswaardige toekomst voor ons of komen we allemaal in de grootste armoede en precariteit terecht? Om nog maar niet te spreken van de toenemende repressie van de staat en de toenemende tendens in de maatschappij van het ieder voor zich, het onveiligheidsgevoel.

Maar zoals Marx voorheen het verwoordde: "laten we in de armoede niet slechts de ellende zien". De economische crisis is geen fataliteit. Het is geen natuurlijke wetmatigheid. Het is geen lot wat ons overkomt. Het is het gevolg van een systeem dat verstrikt is geraakt in haar eigen tegenspraken: zoals die tussen de productiekraften en de productieverhoudingen, of anders gezegd: tussen het maatschappelijk karakter van het productieproces en de private toe-eigening van de producten ervan door de kapitalistische eigenaars.

De economische crisis is nog steeds de 'bondgenoot' van de arbeidersklasse. Ze spoort haar overal aan de strijd op te nemen tegen de gevolgen van de bezuinigingsmaatregelen en opent ook perspectieven voor de versterking van de strijd voor een andere maatschappij. Ze spoort de klassestrijd aan tot op het punt dat de kwestie van een andere maatschappijvorm concreet gesteld wordt. Ze drijft de tegenspraken zodanig op de spits dat de bestaande maatschappij zwanger gaat van een andere, nieuwe maatschappij, die beantwoordt aan en in overeenstemming is met het essentieel sociale karakter van het maatschappelijk productieproces: een systeem dat bestaat voor de voldaan van de behoeften en niet voor het winstbejag.

**We organiseren in de eerstkomende maanden hierover een DISCUSSIE-CYCLUS
waar we het thema vanuit verschillende oogpunten willen uitdiepen.**

Wil je hieraan meewerken of deelnemen, CONTACTEER ons dan via ons mailadres ons postbusadres.

DE MEEST RECENTE GEGEVENS OP: internationalism.org

PUBLICATIES VAN DE IKS - CONTACTADRESSEN

Naam publicatie nooit op envelop vermelden, met uitzondering van Internationalism US

ACCION PROLETARIA
Apartado de Correos 258,
Valencia 46080, Spanje

**COMMUNIST
INTERNATIONALIST**
(in Hindi)
POB 25, NIT,
Faridabad 121 00 Haryana, INDIA

DÜNYA DEVRIMI (TURKIJE)
Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in Zwitserland of e-mail
turkiye@internationalism.org

INTERNACIONALISMO
Omwille van de politieke situatie is er geen postbus. Schrijven naar het adres in Spanje of e-mail
venezuela@internationalism.org.

INTERNATIONALISM
PO Box 90475
Brooklyn, NY 11209, USA

INTERNATIONALISME
PB 94, 2600 Antwerpen, België

INTERNATIONELL REVOLUTION
IR, Box 21106,
10031 Stockholm, Zweden

**INTERNASYONALISMO,
(FILIPIJNEN)**
Omwille van de politieke situatie is er geen PB. Schrijven naar het adres in India of e-mail
philippines@internationalism.org

REVOLUCION MUNDIAL
Apartado de Correos 15-024,
C.P. 02600
Distrito Federal, Mexico, Mexico

REVOLUTION INTERNATIONALE
Mail Boxes 153
rue Damrémont, 108
75018 Paris, Frankrijk

**REVOLUÇÃO INTERNACIONAL
(BRAZILIË)**
schrijven naar:
brasil@internationalism.org

RIVOLUZIONE INTERNAZIONALE
CP 469, 80100 Napoli, Italië

WERELDREVOLUTIE
WR, PB 339,
2800 AH GOUDA, Nederland

WELTREVOLUTION
Postfach 410308,
50863 Köln 41, Duitsland

WELTREVOLUTION
Postfach 2216,
CH-8026 Zürich, Zwitserland

WORLD REVOLUTION
BM Box 869, London WC1N 3XX,
Groot-Brittannië

**WORLD REVOLUTION
(AUSTRALIË)**
schrijven naar World Revolution,
Groot-Brittannië, of naar:
oz@internationalism.org

BROCHURES - BOEKEN

Je kan de publicaties aanschaffen op onze open bijeenkomsten en permanenties, in boekhandels of door overschrijving (geef de gewenste publicaties of abonnementen op) op girorekening 1693305 op naam van "Wereldrevolutie", Gouda (+2 EUR per brochure verzendkosten)

Platform en Manifest
• 2,50

Krisis en verval van het kapitalisme
• 3,25

De vakbonden tegen de arbeidersklasse
• 1,50

Natie of klasse?
• 1,85

Kommunistische organisatie en klassenbewustzijn (en/fr)
• 2,50

De Italiaanse Kommunistische Linkerzijde (en/fr)
• 10,00

De Hollands-Duitse Kommunistische Linkerzijde (en/fr)
• 18,00

De Britse Kommunistische Linkerzijde (en)
• 7,00

De Franse Kommunistische Linkerzijde (fr)
• 6,00

De Russische Kommunistische Linkerzijde (en)
• 10,00

De staat in de overgangperiode van kapitalisme naar communisme (en/fr)
• 3,00

Het Trotskisme tegen de arbeidersklasse (fr)
• 2,50

Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie (en/fr)
• 2,50

De Golfoorlog (1991)
• 1,25

Fascisme et démocratie, deux expressions de la dictature du capital (fr)
• 4,50

La terreur stalinienne: un crime du capitalisme, pas du communisme (fr)
• 3,00

Het communisme is geen mooi ideaal ..., maar ...
• 3,00

Bundel: ecologie en kapitalisme
• 2,00

Bundel: Rusland 1917, het begin van de wereldrevolutie
• 2,50

BOEKHANDELS DIE IKS-PERS VERKOPEN

Antwerpen

• "Groene Waterman" Wolstraat 7
• "Dierckxsens" Melkmarkt

Amsterdam

• "t Fort van Sjakoo" Jodenbreestraat 24

Utrecht

• "De Rooie Rat" Oude Gracht 65

Groningen

• "Rosa" Folkingedwarsstraat 16A

KERNENERGIE, KAPITALISME EN KOMMUNISME (II)

Wat is het vooruitzicht?

Het eerste deel van dit artikel, gewijd aan de studie van de relatie tussen mens en natuur, toonde aan dat "Om te overleven [werd] de mensheid er altijd al toe gedreven de natuur te veranderen. Maar het kapitaal stelt vandaag een nieuw probleem: dit systeem produceert niet om de behoeften van de mensheid te bevredigen, maar voor de winst."

Dit tweede deel behandelt de rol, die steenkool, aardolie en vervolgens kernenergie gespeeld hebben in het kapitalistisch tijdperk en vraagt zich af welke rol de energie in de toekomstige maatschappij zal spelen.

De energie in de beginperiode van het kapitalisme

De industriële revolutie was ook een energie-revolutie, die de maatschappij in staat stelde over de grenzen te gaan, die opgelegd werden door de "organische economie", die zich beperkte tot de seizoensgebonden groei van natuurlijke energiebronnen om aan de meeste van haar behoeften te voldoen. In de organische economie, die heerste sinds de neolithische revolutie tot aan de invoering van steenkoolgebruik op grote schaal, waren de kracht van mens en dier, en die van hout, de voornaamste bronnen van energie. Tussen 1561-1570 vertegenwoordigden ze in Engeland en Wales respectievelijk 22,8 %, 32,4 % en 33% van de verbruikte energie. Wind en hydraulische energie maakten samen 1% uit en steenkool stond in voor 10,6 %; De overvloed aan hout in Europa gaf het een voordeel op andere maatschappijen waar het zeldzaam was, maar de ontwikkeling van de productie putte die middelen uit en liet de groei vastlopen. Zo werd in 1717 in Wales een hoogoven 4 jaar nadat hij gebouwd werd niet opgestart omdat er al gebrek was aan hout en steenkool. Men heeft berekend dat in de periode voor de 18e eeuw een standaardhoogoven, die gedurende twee jaar ononderbroken werkte, een houtkap vereiste van 2000 hectare bos.

In Zuid-Wales, bekend om zijn steenkoolmijnen, hebben de eerste stadia van de industriële revolutie niet alleen geleid tot de ontwikkeling van staalfabrieken, maar ook tot de ontbossing van de valleien die voordien dicht begroeid waren. De toenemende vraag naar hout bracht prijsverhogingen en hongersnood teweeg.

De grenzen, die de organische economie aan de productie oplegden, kunnen enkel goed ingeschat worden als we de hoeveelheid boomstammen berekenen die nodig zouden zijn om eenzelfde hoeveelheid energieverbruik, gebaseerd op steenkool, te voort te brengen. Hout is als energiebron niet zo efficiënt als steenkool want, om evenveel energie te produceren als één ton steenkool, zijn er twee ton hout nodig. Een acre (0,4 hectare) bos kan in een periode van een jaar ongeveer het equivalent aan energie voortbrengen van één ton steenkool. In 1750 werden in

Engeland en Wales 4.515.000 ton steenkool bovengedaald. Om evenveel energie te produceren zou 13.045.000 ton hout nodig geweest zijn, dat wil zeggen 35% van het bosareal (11,2 miljoen acres). Een halve eeuw later bereikte de steenkoolproductie 65.050.000 ton, wat neerkomt op niet minder dan 150% van het arsenaal aan bos (48,1 miljoen acres). De steenkoolreserves waartoe Groot-Brittannië, met de bestaande technologie toegang had, vormde een van de sleutels tot de Britse overheersing over de wereld.

Steenkool en aardolie:
de fundamenten van het industriekapitalisme

Voordat men op grote schaal steenkool ging gebruiken, werd het energieverbruik in grote mate bepaald door de hoeveelheid zonne-energie, die de plantengroei regelde en dus de hoeveelheid voedsel en hout. Deze natuurcyclus leek een onoverkomelijke grens te stellen. Wijdverbreide armoede en ellende leken eeuwig, onveranderlijk, een lot van het leven. De grootschalige ontginning van steenkool en aardolie heeft die barrière doorbroken.

De voortgang van de industriële revolutie wordt vaak gemeent in tonnen steenkool, in tonnen geproduceerd staal en in kilometers aangelegde spoorwegen. Maar hij kan ook gemeten worden in de toename van het energieverbruik. In 1560 maakte de steenkool amper 10,6 % van de energie uit, die in Engeland en Wales verbruikt werd. In 1850 was dat 92%. Gedurende deze periode werd het energieverbruik vermenigvuldigd met 28!

De olie-industrie heeft zich gedurende de 20e eeuw geleidelijk aan ontwikkeld. In 1929 was de petroleumhandel gestegen tot 1,170 miljoen dollar, waarbij de Verenigde Staten, Venezuela en de Nederlandse Antillen de belangrijkste exporteurs waren. Maar er waren ook raffinaderijen gebouwd in Bahrein en Saoedi-Arabië door de Verenigde Staten, en in Irak en Libanon door Britse en Europese ondernemingen.

Echter na de Tweede Wereldoorlog werd aardolie pas de belangrijkste energiebron, goed voor 46,1 % van de wereldenergieproductie in 1973, hoewel ze in 2008 gedaald was tot 33,2 %. Het toenemend gebruik van energie is een kenmerk van de industrialisatie over de hele wereld. Het drukt niet alleen de groei uit van het niveau van de productie en de gevolgen van de bevolkingsgroei, maar ook de ontwikkeling van de productiviteit. Tussen 1973 en 2008 steeg het totale energieverbruik met 80%.

De revolutie in de vorm en de hoeveelheid energie, die beschikbaar is voor de mensheid, heeft een extra boost gegeven aan de industriële revolutie en opende de deur naar de mogelijke overgang van het rijk van de behoeften naar dat van de overvloed. Maar deze revolutie werd gedreven door de ontwik-

keling van het kapitalisme, wiens doel het niet is om de menselijke behoeften te bevredigen, maar het kapitaal te doen groeien op basis van de toe-eigening van de meerwaarde, die door de uitgebuite arbeidersklasse geproduceerd wordt.

In het gebruik van energie, in de vernietiging van de eindige middelen, kent het kapitalisme kent geen ander criterium dan de kosten van de productie die ze vertegenwoordigen. De toename van de productiviteit zet aan tot meer vraag naar energie, terwijl de kapitalisten (behalve degenen die betrokken zijn bij de olie-industrie) moeten proberen de kosten van deze energie te verminderen. Aan de ene kant leidt dit tot een steeds alomtvattender gebruik van deze energie voor de meest irrationele doeleinden, zoals het vervoer van dezelfde goederen in alle richtingen over de hele wereld, en de eindeloze toename van goederen, die aan geen enkele menselijke behoefte beantwoorden, maar slechts middelen vormen om meerwaarde te onttrekken en te realiseren. Aan de andere kant leidt dit ertoe dat miljoenen mensen geen toegang hebben tot dit hulpmiddel en tot deze producten omdat ze onvoldoende financieel belang vertegenwoordigen voor de kapitalisten. Dat wordt bijvoorbeeld geïllustreerd in Nigeria, waar Shell miljarden dollar olie oppompt, terwijl de plaatselijke bevolking er geen toegang toe heeft of haar leven riskeert door illegaal olie af te tappen uit de pijpleidingen.

Kernenergie

De periode na de WO II werd gedomineerd door de rivaliteit tussen de Verenigde Staten en de Sovjet-Unie, en de wapenwedloop. De ontwikkeling van kernenergie is echter niet alleen onlosmakelijk verbonden met die van nucleaire wapens.

(wordt vervolgd op pagina 6)

ONZE STANDPUNTEN

- Sinds de Eerste Wereldoorlog is het kapitalisme een maatschappelijk systeem in verval. Het heeft de mensheid tweemaal in een barbaarse cyclus gestort van crisis, wereldoorlog, wederopbouw en nieuwe crisis. In de jaren tachtig is het aan de uiterste fase van dat verval begonnen, de fase van zijn ontbinding. Voor deze onomkeerbare historische neergang bestaat er maar één enkele keuze: socialisme of barbarij, kommunistische wereldrevolutie of vernietiging van de mensheid.
- De Commune van Parijs van 1871 vormde de eerste poging van het proletariaat om die revolutie tot een goed einde te brengen, op een moment waarop de omstandigheden daarvoor nog niet rijp waren. Onder de voorwaarden die werden geschapen door de intrede van het kapitalisme in zijn vervalperiode vormde de Oktoberrevolutie van 1917 in Rusland de eerste stap naar een waarachtige kommunistische wereldrevolutie, temidden van een internationale revolutionaire golf die een eind maakte aan de imperialistische oorlog en die verscheidene jaren voortduurde. De mislukking van die revolutionaire golf, met name in Duitsland in 1919-1923, veroorzaakte de revolutie in Rusland tot het isolement en een snelle ontanding. Het stalinisme was niet het product van de Russische revolutie, maar de doodgraver ervan.
- De verstaatsde regimes die onder de naam van 'socialistisch' of 'kommunistisch' het licht zagen in de Sovjet-Unie, in de landen van Oost-Europa, in China, Cuba, enzovoort, waren niets anders dan bijzonder wrede vormen van de universele tendens tot staatskapitalisme die eigen is aan de vervalperiode.
- Sinds het begin van de twintigste eeuw zijn alle oorlogen imperialistische oorlogen, in de strijd op leven en dood tussen staten, groot of klein, voor de verovering of het behoud van een plaats in de internationale arena. Deze oorlogen brengen de mensheid op steeds groter schaal niets dan dood en verderf. De arbeidersklasse kan er enkel op antwoorden met haar

internationale solidariteit en de strijd tegen de bourgeoisie in alle landen.

- Alle nationalistische ideologieën over 'nationale onafhankelijkheid', 'zelfbeschikkingrecht der volkeren', of ze nu etnische, historische of religieuze voorwendsels aanvoeren, zijn een waar vergif voor de arbeiders. Door hen op te roepen partij te kiezen voor de een of andere fractie van de bourgeoisie brengen ze de arbeiders ertoe zich tegen elkaar te keren en elkaar uit te moorden voor de ambities en oorlogen van hun uitbuiters.
- In het kapitalisme in verval zijn parlement en verkiezingen een maskerade. Elke oproep om deel te nemen aan het parlementaire circus versterkt enkel de leugen die verkiezingen voorstellen als een werkelijke keuze voor de uitgebuiten. De 'democratie', een bijzonder huichelachtige vorm van burgerlijke heerschappij, verschilt niet fundamenteel van andere vormen van kapitalistische dictatuur zoals stalinisme en fascisme.
- Alle fracties van de bourgeoisie zijn even reactionair. Alle zogenaamde 'arbeiderspartijen', 'socialistische' en 'kommunistische' partijen (de huidige ex-'kommunisten') alsook de 'ultra-linkse' organisaties (trotskisten, maoïsten en ex-maoïsten, officiële anarchisten) vormen de linkse zijde van het politieke apparaat van het kapitaal. Alle tactieken van 'volksfront', 'antifascistisch front' of 'eenheidsfront', waarin de belangen van het proletariaat worden vermengd met die van een fractie van de bourgeoisie, dienen enkel om de strijd van het proletariaat in bedwang te houden en van zijn doel af te leiden.
- Met het verval van het kapitalisme zijn de vakbonden overall overgenomen tot organen van de kapitalistische orde binnen het proletariaat. De organisatievormen van de vakbeweging, zowel de 'officiële' als die van de 'basis', dienen louter om de arbeidersklasse in te kaderen en haar strijd te saboteren.
- Om haar strijd met succes te kunnen voeren moet de arbeidersklasse haar gevechten verenigen door zelf de uitbreiding en organisatie ervan op zich te nemen, door

- soevereine algemene vergaderingen en comités van afgevaardigden die door die vergaderingen gekozen worden en er ieder moment door kunnen worden afgezet.
- Terrorisme is in geen enkel opzicht een strijdmiddel van de arbeidersklasse. Als uiting van maatschappelijke lagen zonder historische toekomst en van de ontbinding van de kleinburgerij, voorzover het al niet rechtstreeks voortspuit uit de oorlogen die de staten voortdurend onderling voeren, vormt het in ieder geval een voedingsbodem voor manipulatie door de bourgeoisie. Omdat het geheime acties van kleine minderheden aanprijst staat het in volslagen tegenspraak tot het klassengeweld dat voortvloeit uit de bewuste en georganiseerde massa-actie van het proletariaat.
- De arbeidersklasse is de enige klasse die in staat is de kommunistische revolutie tot een goed einde te brengen. Door haar revolutionaire strijd komt de arbeidersklasse onvermijdelijk in confrontatie met de kapitalistische staat. Om het kapitalisme te vernietigen zal de arbeidersklasse alle staten over moeten werpen en op wereldschaal de dictatuur van het proletariaat instellen: de internationale macht van de arbeidersraden, waarin heel het proletariaat verenigd is.
- De kommunistische omvorming van de maatschappij door de arbeidersraden betekent noch 'zelfbeheer', noch 'nationalisatie' van de economie. Het communisme vereist de bewuste afschaffing door de arbeidersklasse van de kapitalistische maatschappelijke verhoudingen: loonarbeid, waren-productie, nationale grenzen. Het vereist de opbouw van een wereldgemeenschap waarvan heel de activiteit gericht is op de volle bevrediging van de menselijke behoeften.
- De revolutionaire politieke organisatie vormt de voorhoede van het proletariaat, als actieve factor in het proces van veralgemening van het klassenbewustzijn binnen het proletariaat. Haar rol bestaat niet uit 'het organiseren van de arbeidersklasse' of uit het 'grijpen van de macht' in haar naam, maar uit het actief deelnemen aan de éénmaking van de strijd,

aan het in eigen handen nemen ervan door de arbeiders en uit het afbakenen van een revolutionaire politieke oriëntatie voor de strijd van het proletariaat.

ONZE ACTIVITEIT

- De theoretische en politieke verheldering van de doelen en middelen van de strijd van het proletariaat, van de historische en onmiddellijke voorwaarden ervan.
- De georganiseerde, verenigde en gecentraliseerde tussen-komst op internationaal vlak om bij te dragen tot het proces dat leidt naar de revolutionaire actie van de arbeidersklasse.
- De hergroepering van de revolutionairen voor de oprichting van een ware kommunistische wereldpartij, die onmisbaar is voor het proletariaat ter omverwerping van de kapitalistische heerschappij en op weg naar de kommunistische samenleving.

ONZE OORSPRONG

De standpunten van de revolutionaire organisaties en hun activiteit zijn het product van de voorbije ervaringen van de arbeidersklasse en van de lessen die haar politieke organisaties er sinds haar ontstaan uit hebben getrokken. De I.K.S. beroept zich daarom op de achtereenvolgende bijdragen van de *Bond van Kommunisten* van Marx en Engels (1847-1852), van de drie Internationales (de *Internationale Werklieden Vereniging*, 1864-1872, de *Socialistische Internationale*, 1889-1914, de *Kommunistische Internationale*, 1919-1928), van de linkerfracties die zich in de jaren 1920-1930 uit de ontaardende Derde Internationale hebben losgemaakt, in het bijzonder de *Duitse, Hollandse en Italiaanse Linksefractie*.